

Blogy v PDF

2. pololetí 2025

Výběr blogů za druhé pololetí roku 2025. Bez politických a k volbám. Ale nějaké společenské tam jsou a samozřejmě témata se tak nějak, jak je u mě zvykem, prolínají.

Kapitoly:

Filozofie

Společnost

Humor

Povídky

Příroda

Zdraví

Společné bydlení

Osobní výlevy

Filozofie

Pořád hledáš spasitele?

S blížícími se volbami vyvstává opět otázka „hledání spasitele“, zvláště mezi těmi nespokojenými jedinci. Dneska je to nějak obráceně. Kdo jsou nespokojení jedinci? Samozřejmě věční brblalové, kterým se nikdo nikdy nezavděčí.

Ale dnes přibývá těch, kteří jen chtějí, aby jim ti druzí (zejména vrchnost a byrokracie) dali pokoj a nekafrali jim do života, resp. nesnažili se jim ho řídit.

To jsou lidé svobodomyšlní, kteří žádného spasitele nepotřebují, poradí si totiž sami, jen už nechtějí platit ten mejdan těm nahoře, kteří je jen buzerují různými novými příkazy. Jen mnoho z nich stále nechápe, že volbami cesta ke změně asi moc nevede. Ale proč se opět nepokusit?

Jestli opravdu hledáš spasitele, podívej se do zrcadla a tam ho najdeš. Možná na to nevypadá, možná mu až tak úplně nedůvěřuješ a máš s ním špatné zkušenosti. Prožil jsi s ním trápení a traumata.

Dívej se pozorně. Ta tvář, která na tebe hledí ze zrcadla, je jediný "spasitel" tvého života. Ty jsi tvůrce svého života a ty o něm rozhoduješ. Nikdo jiný. Třeba máš špatnou karmu, ale i tady si to musíš "vyžrat" sám. Jen je těžké na to přijít, k tomu dospět.

Protože, když hledáš vně sebe, prožíváš očekávání a následně zklamání. Děláš to tak dlouho, dokud si neuvědomíš, že stále stejný přístup přináší stále stejné výsledky. Vždy najdeš viníka a vždy se objeví někdo, kdo ti nabídne řešení. Uvažuj, i v minulosti se našel někdo, do koho jsi vkládal naději a on tě zklamal. Stále se to opakuje.

Udělej to jinak, změň přístup, hledej cesty včetně slepých uliček. Vykroč do neznáma a dělej to, co je v souladu s tvou duší. Nech se jí vést, prožívej přítomnost a nalaď se na sebe.

Většinou je pro tebe nejlepší to, co tě napadne jako první. Buď se toho lekneš, nebo se vydáš na cestu. Učiníš rozhodnutí a zpětně se ukáže, co ti rozhodnutí přineslo. Neboj se překonávat překážky, ale taky se nemusíš do ničeho hnát, co ti neladí nebo nedává smysl.

Zkrátka žij! Vezmi zodpovědnost za svůj život do vlastních rukou a osvobod se z neviditelných pout svých programových vzorců. Můžeš ale zůstat v lenosti, pohodlnosti a strachu.

Uvědom si, že i ty jsi součástí systému, a i na tobě záleží, zda ho budeš podporovat díky svému strachu a své pohodlnosti, nebo ho budeš měnit (transformovat), aby nám všem víc vyhovoval, aby byl lidštější.

Zkrátka začni u sebe a buď sám sebou. Je to sice méně pohodlné, ale o to více svobodné a zdraví prospěšné.

Nalézt rovnováhu

Život je o hledání rovnováhy mezi individuálními potřebami jedince a potřebou kolektivu. Přičemž ten nejmenší kolektiv je rodina, tedy nejbližší lidé. Pokud žijete v páru je to partner, vaše děti (a jejich děti), vaši i partnerovi příbuzní. Užší a širší rodina.

Individuálně bych nejradši už odešel do důchodu a přestěhoval se na chatu. Nicméně potřeby kolektivu rodiny a malého pracovního kolektivu jsou jiné. Vnímám, že mým úkolem je podpořit ženu a děti, prožívat roli dědy a též podporovat a nestresovat kolegyně a pokusit se jim zajistit stabilitu práce a příjmu.

Sebe pro tuto chvíli sice upozaduji, ale zároveň na své potřeby nezapomínám. Zkrátka snažím se uspokojit své potřeby a zároveň potřeby vyššího celku, jehož jsem součástí. Není to jednoduché, vyžaduje to nějaké úsilí a pokud možno vědomý přístup, s nadhledem a moudrostí. I s použitím humoru, ale hlavně laskavosti, respektu či aspoň tolerance.

Samozřejmě ne vždy se daří. Občas mi ten druhý nastaví zrcadlo a já pak přemýšlím, co mi to má říct a proč. Už o tom uvažuji vědomě a nemám problém přiznat chybu či se omluvit. Na druhé straně i já nastavuji zrcadlo svým blízkým a oni se s tím nějak vypořádávají. Byť je to třeba jinak, než bych si představoval, snažím se to brát s nadhledem, do hlavy jim nevidím.

Jen vím, že v srdci mají, tak jako každá lidská bytost, ten plamínek lásky, světla. V každém případě, když mě někdo nebo něco vyvede z rovnováhy, snažím se tam vrátit. Je to přece dynamická rovnováha, živoucí, oscilující. Není to strnulost a stagnace, domnělá jistota a pocit bezpečí. To je spíše sázka na smrt. Já osobně sázím na život, i když vím, že smrt se mi (díky dosaženému věku) už přibližuje.

A chci (naprosto vědomě) život radostný, tvořivý, přirozený, a ne dušený nějakým strachem či byrokratickými příkazy, které nemají jiný smysl, než buzerovat a manipulovat strachem. Byrokracie je sice v určité míře potřebná regulace, pokud člověk není schopen se na základě své zodpovědnosti „regulovat“ sám, ale v té přehnané míře už škodí, protože nařizuje a organizuje život i lidem, kteří o to naprosto nestojí.

Tak to mám já. Samozřejmě i ta byrokracie je o určité rovnováze. Když ji není schopna sama od sebe, pak se jaksí sama zahubí. Obvykle s pádem říše či civilizace. Pak má obvykle tendenci se zase objevit, obnovit se a růst.

Nebo bude lidstvo jednoho dne tak vyspělé, že už to nedovolí? Nevím, ale svým potomkům bych přál, aby se toho dožili a žili to. Já si to zatím dovoluji žít sám za sebe a přijímám přirozený stav života jaký je a jsem za to vděčný.

Vědomě vyrovávám a celkem se mi daří mít v duši klid. Jaký jsem si to udělal, takový to mám.

Preference lidství

Lidská bytost hodná toho jména by měla preferovat lidství a postavit ho na roveň božství. Pak si lidství bude vážit a bude ho i chránit.

Lidství je o srdci a srdečnosti. Lidství není kalkul, nesluší mu přetvářka, je zkrátka s pokrytectvím a falší neslučitelné. Lidství je spojené i s rozumem, zejména tím zdravým selským. A také se zdravím, protože lidství propojuje rozum a cit, tělo, mysl a duši.

Projevem lidství není jen soucit a solidarita, ale především pravdivost. Lidství má rádo humor, nadhled a moudrost. Lidství vyžaduje pokoru a trpělivost. Lidství má božské vedení.

Lidství je úcta, respekt, tolerance a hlavně láska. Bez podmínek. Být lidský by mělo být lidem vlastní. Lidství nežene lidi do válek, lidství neumí nenávidět, lidství neumí a nemůže dehumanizovat. Lidství neupřednostňuje sebe na úkor někoho jiného, ale zároveň lidství dokáže sebe ochránit, aby mu nebylo ubližováno.

A když se to stane, poučí se z toho a dokáže odpustit. Lidství chybuje, je omylné, ale ze svých chyb se poučí. Lidství nabírá životní moudrost poznáním, zkušenostmi, i z lekcí.

Lidství se projeví často nečekaně. Lidství není slabost, ale moc. Lidství je vědomé, je to projev vědomí. Lidství pozdraví, usměje se, pohladí, projeví vděk, poděkuje, poprosí. Přičemž na oplátku žádný vděk neočekává.

Lidství nepotřebuje přísné právní předpisy a pravidla, ani žádné dohlázele, kontrolory a sledovače. Lidství má základní pravidla slušného chování v sobě. Lidství nemusí být poslušné, naopak tam, kde je lidskost potlačována, má lidství vystoupit na svou obranu.

Lidství není poslušné, ale jen slušné, pevné a spravedlivé. Lidství je laskavé a komunikativní. Lidství je svoboda a zároveň zodpovědnost.

Lidství je obyčejné a pokorné, není naduté. Lidství je ohleduplné k ostatním bytostem, k přírodě, ale i k sobě. Lidství nepotřebuje masky a nepotřebuje si na nic hrát, ani si nic nalhávat. Lidství je upřímné.

Lidství je zkrátka lidství, a budeme-li skutečně lidští, budeme i bohuľibí a duchaplní. A vytvoříme si mnohem lidšťejší realitu, v níž se nám bude žít skutečně lépe a radostněji. Hlavně láskyplně a šťastně.

Co jste to lidi za debily, když se chováte nelidsky? Nebo jste jen zhypnotizovaní a zmanipulovaní? Nebo jste dokonce ne-lidé, nějakí roboti či klony?

Prosím, vraťme se k lidství a budme lidmi. Děkuji.

Prosba své duši a svému egu

Mám v životě trochu chaos. Jak by ho člověk neměl v tomto transformačním období, kdy projít chaosem je podmínkou oné změny a nového uspořádání. Vím to, nebo aspoň tomu věřím, jen je to prostě náročné a možná mi chybí síla k větší trpělivosti a pokoře.

Asi ta chvilková „malomyslnost“ přichází s pomalu končím létem, obdobím po dovolené a před pracovním podzimem. Přitom prožívám báječné období, užívám si čas s vnukem, sklízím plody své práce na zahrádce, dost času trávím v přírodě. Dcera už je přestěhovaná do nového bytu, vnučka od syna roste a třetí vnouče je na cestě.

V práci je celkem klid a je třeba se pustit do úklidu a restů, které byly odloženy a řešení toho, co průběžně přichází. A tady je to čertovo kopýtko. Jak překonat nechuť a lenost?

Jak přestat stagnovat a lpět na něčem, co už pro mě nemá význam a pustit se s větší odvahou do toho nového, jiného? Tak mě napadlo poprosit svou duši a ego.

Prosím Tě, má duše, veď mě cestou, která je s tebou v souladu. Ukaž mi to případné sejítí z cesty, to, když zahnu a jsem veden egem tam, kam ty nechceš. Prosím buď trpělivá k mému egu, víš dobře, že bez něj by to nešlo.

Děkuji Ti, má duše za Tvou laskavost, pokoru a trpělivost. Věť, že jsem Ti vděčný za vše, co pro mě nezištně děláš.

Obracím se i k Tobě, mé ego. Neboj se, buď odvážné a poslouchej duši. Ikdyž vím, že se budeš bát a že ji nebudeš tak úplně poslouchat a že si nebudeš chtít prožít nějaké lekce a vzdát se něčeho, na čem lpíš, přesto tě chápu a odpustím Ti.

Vím, že má duše mě převede i přes tato úskalí. Jen to bude asi klikatější, náročnější a bude vyžadovat více trpělivosti.

Jako lidská bytost (člověk) potřebuji jak duši, tak ego. Rozum a cit, spolupracující a v rovnováze. Ego nemůže jednat na úkor duše a na druhé straně duše nemůže nutit ego do něčeho předčasně. Do toho, k čemu ego ještě nedozrálo a brání se tomu.

Jedině ve spolupráci ega a duše (a též pomoci stvoření) mohu opravdově žít a plnit své záměry a sny. Vyvinout úsilí ve smyslu přiložit ruku k dílu a bude ti pomoheno. Jsou-li tvé záměry čisté a autentické, budou naplněny.

Už nějakou dobu touto cestou kráčím, prožívám ji a vím, že záměry se plní. Třeba jinak, než jsem si původně představoval a obvykle to trvá déle, než se zhmotní v realitě.

A zhmotňují se mi i způsobem, kdy pochybuju, že jsem si něco takového přál, ale zpětně pochopím, že vlastně jo. Že se záměr takto plní, byť ta cesta k naplnění není zrovna příjemná.

Ale to je Život a o tom to je.

Radost ze života si už nenechám vzít

Když přestávám mít z něčeho radost, nebo když jsem v nějaké činnosti pozbyl smyslu, přichází přechodná prázdnota a spolu s ní hledání radosti. Tedy nějaké činnosti, o níž vím, že mi radost přináší a činnosti, která mi dává smysl.

Vím, že radost mám v přírodě, radost z hrabání se v hlíně. Mám také radost z tvořivé činnosti a poznávání. Proto píšu, proto čtu, proto se zajímám o nějaké věci. Jak to v životě chodí, to, co mě dříve naplňovalo a dávalo smysl, najednou přestalo. Najednou mě to už moc neuspokojuje, nebaví. Zkrátka změnil jsem se a mám jiné potřeby a priority.

Nedává mi smysl konzum, nemám v tomto ohledu náročnou spotřebu, dokážu vyjít s tím, co mám k dispozici. A mám dostatek, vlastně mírný nadbytek, a abych ho neměl nějak velký, o to už se postarají jiní, zpravidla státní byrokracie, jejíž součástí jsou ti právě u vesla, kterým se daří hlavně vyšší inflace a zdražování. Také do toho promlouvá zub času, protože stárneme nejen my lidé a další živí tvorové, ale také věci, zařízení. Občas se něco porouchá, dožije a je třeba opravit či vyměnit.

O to, že mám k dispozici dostatek peněz, se stará práce v systému, která mě živí, ale s postupujícím časem, blížícím se důchodem a také proměnou systému, mi to čím dál tím méně dává smysl. Je to dáno především nesmyslnou byrokratizací a digitalizací, která je asi dobrá pro systém a procesy, ale zároveň vede ke ztrátě lidství a tvořivosti. Navíc byrokracie je asi jediným druhem umění, který umí vytvořit problém tam, kde dříve nebyl. To vypadá na špatnou zprávu.

Jsme ale v polaritě, která je ve své podstatě hybnou silou vesmíru, a tak tu je současně dobrá zpráva. Lidství a tvořivost se neztrácí. Je to vidět např. při přírodních katastrofách. Při povodních na Moravě byl vidět chladný kalkul systému, nepružnost byrokracie, křehkost civilizace na zásuvku, kdy moderní a chytré bez elektřiny nefungovalo, navíc pokud bylo zaplaveno, nešlo ani opravit. Naopak se projevila lidská solidarita, sousedská výpomoc, spolehnutí se na vlastní paže a rodinnou soudržnost. Také se ukázala robustnost a odolnost starších („hloupých“) technických zařízení a předky osvědčených na elektrice nezávislých zařízení, jako jsou kamna na dřevo a uhlí.

Takže na jedné straně smutek ze „systému“, na druhé radost z lidí. Proto mě motivuje k radosti právě to lidství, které se systému spíše vzdaluje, neboť mu překáží a tvořivost, která rozvíjí lidský potenciál, a též je pro systém těžce stravitelná, protože ho ohrožuje. Pokud tedy systém chápu jako snahu těch, kteří mu tzv. vládnu, ovládat druhé a žít na jejich úkor. K tomu je naprosto vhodné svázat lidi příkazy a zákazy, zastrašit a zhloupnout je, protože hloupí a bojácní se lépe manipulují. Ruku v ruce s tím jim poskytnout zábavu, odvést je do světa virtuality, jedniček a nul, díky nimž se nerozvíjí určité synapse v mozku, lidi ztrácí lidskost a tvořivost, a tím více přestávají být lidmi a stávají se spíše bio-roboty.

Možná proto, mě to táhne pryč ze světa digitalizace a virtuality, která robotizuje a odlidšťuje. Táhne mě to do lůna přírody, pryč od blízkosti „smart cities“.

Vím, že systém se změní. Otázkou je jen kdy a jak? Přeji si, aby ho změnili především lidé radostní a tvořiví, pak by se povedl návrat k lidství, míru a spolupráci. Limitem lidskosti je láska. Ta miluje, odpouští a JE. Je tu s námi a je nám k dispozici. Neříká se tomu náhodou „Boží království na Zemi“?

Tak proč si pořád tady na Zemi vytváříme „Peklo“? Asi proto, abychom si řekli, že už toho bylo dost a že chceme žít jinak, podle svého, sami za sebe a spolu. Že klanění se zlatému teleti a nenávisť k druhým, nám opravdu štěstí, spokojenost a radost nepřinese. Někteří to chápou, jiní to nejspíš budou muset prožít.

Tak si nenechejme radost a tvořivost vzít. Je v tom i naše svoboda. Svoboda není otroctví, ale zodpovědný radostný život lidské bytosti, která žije sama za sebe a druhé nechává žít tak, jak oni umí či neumí.

Spořádaný občan vs. lidská bytost

Člověk je obojím zároveň, jak lidskou bytostí, tak i občanem. Prvotní je lidská bytost, která se vyvíjí od narození, zároveň nově narozená lidská bytost obdrží rodný list a tímto se stává občanem státu. Někdy čas jsou občanská práva a povinnosti přeneseny na rodiče, pak již je zpracováván sám malý občánek.

Společenství lidí nějak vyhovuje, pokud je tvořeno spořádanými občany. Co to znamená ta spořádanost? Nejspíš poslušnost. Je třeba poslouchat autority a je třeba být vychován. Rodiči, školou, televizí. Od malička je človíček veden ke spořádanému občanu a odváděn od lidské bytosti, kterou především je.

Jenže lidská bytost se nastavenému systému lidské společnosti moc nehodí, protože je zvědavá, hledá, pochybuje, klade nevhodné otázky a co nejhoršího, neposlouchá a je nevychovaná. Navíc hůře manipulovatelná, jakmile se v původním spořádaném občánkovi projeví lidská bytost, která je v něm od narození, ale bývá postupem času zkrocena či přímo ochočena.

Lidská bytost nejspíš ani nemůže být spořádaným občanem. Rozhodně ne z přesvědčení, protože u lidské bytosti hraje hlavní roli duše, u spořádaného občana pravidla lidského soužití, někdy vynucená předpisy, nedávajícími moc smysl. Duše je nespoutaná, pravidla naopak spoutávají.

Ideální spořádaný občan je poslušný, vychovaný, tj. poslouchá autority a provádí vše, co je mu řečeno či přikázáno. Nijak se nevzpouzí, neodporuje, je rád veden a nechce vybočovat. Chová se roboticky, svoji duši schoval někam do kouta, kde se krčí a takhle si spokojeně a spořádaně žije. Ovšem duši nelze nikam zašlapat, časem se začne ozývat, třeba hryže svědomí, tělo nestačí zběsilému tempu, a tak vypíná či onemocní, duše se hlásí o slovo a s ní se v člověku probouzí lidská bytost, která postupně zjišťuje, že spořádaný občan je póza, role, iluze, hypnóza.

A tady nastává ten paradox, lidská bytost rozhodně netouží být spořádaným občanem, ale zase nemusí být rebelem za každou cenu. Časem nastupuje uvědomění, některé lidské bytosti si vyzkouší i občanskou neposlušnost, jiné se přizpůsobí, ale spíš na oko, po švejkovsku.

Lidská bytost už není spořádaným občanem, jen si něj hraje, aby neměla problémy v životě. A protože duše je autentická, nemá ráda přetvářku a pokrytectví, lidská bytost časem opustí to, co jí nevyhovuje, nebo si to zařídí tak, aby ji to vyhovovalo.

Znamená to třeba opustit práci, profesi, partnera, zkrátka jít za svou duší, pokusit se ji příliš neomezovat, nebo ji v rámci možností dopřát radost. K tomu nám slouží víkendy a volný čas. Odvedu si v práci roli spoutaného spořádaného občana a ve volném čase se věnuji své nespoutané a hravé duši.

Lidská bytost to má ve společnosti spořádaných občanů těžké, často tápe, vybočuje, může se cítit osamocena, vyloučena z kolektivu. Nebo jí to i vyhovuje, zejména přemýšlivým introvertům, kteří potřebují čas od času i samotu, ticho a klid.

Spořádaný občan to má jednoduché, nemusí přemýšlet, nic vymýšlet, stačí sledovat a poslouchat autority, protože oni vědí, co má spořádaný občan dělat. Tak poslouchá a dělá, co mu řeknou. Je možné, že ho to jednou trkne a nastartuje svůj život již nevratným směrem k lidské bytosti. Nebo zůstane v té spořádanosti

bio-robota. Ono je to pohodlnější. A že si ani nevšimne, že s ostatními kráčí hrdě do propasti či se rychle přibližuje nárazu do zdi?

Mohlo se mu rozsvítit, kdyby v tom humbuku zaslechl tiché volání své duše, mohl se vydat za ní. Za životem. Ale paradoxně si vybral smrt, ačkoliv se smrti tak hrozně bál.

Věřím v evoluci

V evoluci vědomí, ve změnu paradigmatu. V to, že z chaosu povstane nový svět. Ten starý se už vyčerpal. Proto to vidím celkem pozitivně. Zdálo by se naivně.

A přesto, že se toho tolik hrozného děje, je toho plný internet, televize, sociální sítě, se snažím užívat života, nejlépe v radostném módu. Trávím dost času se svým malým (ani ne dvouletým) vnukem, je vysmátý, učí se rychle, opakuje slova, vypráví, je šťastný, a když zrovna není, dá to najevo. Je živý, a tak je jeho hlídání poměrně náročné.

Řekl bych, že to je dítě evoluce, které přišlo měnit svět. V červenci se narodila synovi dcera, naše vnučka a třetí vnouče je na cestě a asi v listopadu získá náš vnuk sourozence. Nejspíš bratříčka. Život se prosazuje. Navzdory tomu chaosu ve hmotě a díky potřebám různých eg, tedy tomu neustálému boji, hře na oběti a viníky a řekl bych až fascinací smrti a násilím, což je propagováno nejspíš proto, aby se lidi dali dobře ovládat strachem.

Postavit lidi proti sobě, tj. uplatňovat ono známé „rozděl a panuj“ půjde jen do té doby, dokud tomu lidé budou věnovat pozornost, energii a budou věřit, že musí poslouchat autority a že za jejich trápení může někdo jiný (nepřítel), kterého je třeba odstranit.

Dnešní děti už tím moc nežijí, jednak moc autority neposlouchají a jednak se jim bojovat ani moc nechce. Jsou citlivější, ale jako děti jsou snáze manipulovatelné a ovlivnitelné. Už ne tak rodiči, ale tím vším virtuálním světem, který dnes manipuluje právě k tomu boji, násilí, smrti a taky k rychlosti (být online) a závislosti. Pokud se tím nechaly oslepit a zaslepit, hůře se z toho budou dostávat, ale pokud procitnou, už se tam nevrátí a budou hledat samy svou cestu, A čím víc jich procitne, tím hůř pro různé ovladače, manipulátory a lháře.

Evoluce nám pomůže a předpokládám, že nás rozdělí na vědomé lidské bytosti, které si stvoří svůj vlastní svět, budou tvořit a žít v souladu se svou duší a vším živým, budou ctít přírodu, půdu a Zemi. Bude to živoucí svět. Pak svůj svět budou mít ti druzí, s nižším vědomím, kteří zůstanou zavření v tom starém vyčerpaném paradigmatu, což bude svět umírající.

Možná to bude jinak, já to vědět nemůžu, ale Stvoření, Příroda, Vesmír, Bůh, to ví. Nechám se překvapit, jestli se dožiju a jestli ne, tak doufám, že moji potomci ano. Že budou žít v báječných časech lidstva a planety Země.

Kdo by nechtěl být lepším člověkem? Lepším než ... a tady je to čertovo kopýtko. Lepší než někdo druhý? To je ale povyšování se nad druhé a pohrdání těmi slabšími, méně chytřejšími, méně šikovnějšími. Obrátme to a zvolme si sami sebe. Chci být lepším člověkem, než jsem byl včera.

Chci být laskavější, milejší, odvážnější, zkušenější, zdravější, odolnější, chci víc znát a umět než dříve. Není to báječný cíl? Já vím, kde se můžu zlepšit a je to pro mě žádoucí. Je to rozhodně lepší než se srovnávat se sousedem, který má větší barák, lepší auto, a přitom nevím, zda na dluh nebo se na to nadřel. Zda ten výstavní nóbl dům není jen taková skořápka a uvnitř chybí pocit domova, klidu a harmonie.

Takže budme lepší my sami, než jsme byli včera, protože právě dnes tím tvoříme lepší svět. Budme součástí evoluce vědomí a nečekejme na spasitele.

Společnost

Co by dnes požadoval doktor Galén?

Kdo četl knihu Karla Čapka „Bílá nemoc“ nebo aspoň viděl skvěle zpracovaný film s Hugo Haasem a Zdeňkem Štěpánkem v hlavních rolích, či divadelní hru, ten ví, o čem píšu.

Čapkovo drama (tuším) z roku 1937 nebylo až tak varováním před válkou, jako spíše naléhavým apelem na zabránění válce a uchování míru.

Víme, jak to dopadlo v Čapkově hře a jak to pak probíhalo ve skutečnosti. Válka se zhmotnila, byla dlouhá a s největším počtem obětí.

Co však byla ona záhadná Bílá nemoc, na níž měl Dr. Galén zázračný lék? To ponechme na fantazii Karla Čapka. Kupodivu se na Bílou nemoc vzpomínalo v souvislosti s Koronavirem a že by tím zázračným lékem byla ona zázračná mRNA vakcína? Mnozí lidé o tom byli přesvědčeni a jistě jsou i dnes lidé, kteří i po těch letech a zkušenostech, tomu stále věří.

Osobně jsem přesvědčen, že nemoc v Čapkově dramatu hrála roli sice zásadní, avšak vedlejší. Tím hlavním bylo šturmování k válce, které by šlo díky doktoru Galénovi a propuknutí nemoci u Maršála i zabránit, ovšem nestalo se tak ani v Čapkově díle, ani ve skutečnosti.

Zfanatizovaný dav to nedovolil. Kdo hrál hlavní roli tenkrát v Čapkově době ve šturmování k válce? Propaganda, média. A to se omezovala především na rozhlas a noviny.

Jak jiné jsou dnešní možnosti médií a jak se využívají. Fenoménem jsou dnes sociální sítě, dokonce tak velkým, že nám obsazují Sněmovnu influencery a youtubery čili obvykle mladými lidmi, kteří vydělávají na povrchnosti, senzacechtivosti a zábavě a jsou aktivní zejména v tom virtuálním světě, který dokáže lidmi lehce manipulovat, a navíc vytvářet závislost.

Nepožadoval by dnes doktor Galén na Maršálovi vypnout internet nebo aspoň sociální sítě? Co by pak dělal „zfanatizovaný dav“, kdyby přišel o svoji zábavu, ale i o zdroj falešné sounáležitosti a fandovství? Vrátily by se synapse v mozcích „digitálů“ k lidské přirozenosti?

Na místě Dr. Galéna bych požadoval vypnout internet, přičemž bych věděl, že to nikdo neudělá, a když tak bude vypínat jen výběrově, především to, co se vládnoucímu režimu nehodí do krámu.

Ovšem zdá se mi, že v tom systému 3D (digitalizace, debilizace a destrukce) dokážeme rychle vyvolat déletrvající blackouty, které stejně ten digitální svět vypnou. Včetně samozřejmě i mých kydů tady. Ale já se tím neživím a mám půdu, na které si mohu něco vypěstovat. Dlouho jsem žil v systému analogovém, jsem mírně soběstačný, a v konečném důsledku (v případě nouze) si mohu svítit petrolejkou, topit dřevem a chodit pro vodu do potoka.

Ale optimisticky doufám, že to nebude zapotřebí. Ale lidi budou potřebovat nějaký šok, aby se probudili, aby se jim rozsvítilo. A kdy s nejméně hledá světlo a kdy je nejlíp vidět? Přece ve tmě.

A kdy je největší tma? Přece před svítáním.

Co bych volil?

V prvé řadě mír a spolupráci. To je základní podmínka života. Svobodu a odpovědnost za své myšlenky, svá slova a činy. Decentralizaci, lokalizaci, soběstačnost, nezávislost, zachování svébytného jazyka, národní kultury, smyslu pro humor.

Otevřenost spiritualitě ve smyslu duchovní cesty, otevřenost v přístupech, tj. diskuse a svoboda slova v podstatě neomezená, tj. možnost beztestně říkat a psát i pitomosti.

Pacifistický přístup k válce, tj. naprostá preference míru. Žádnou vojenskou juntou ve vedení státu, českou korunu, právo být off-line, právo na hotovost, důstojnost života, hospodaření v souladu s přírodou, preference přirozenosti a tvůrčího přístupu.

Zodpovědnost za své zdraví, zdravější životní prostředí, hlad po poznání místo po titulech, žádný dogmatismus, zaslepenost, horlivost, zběsilou rychlost, umírněnost v digitalizaci. Rozum a cit, žádné vymývání mozků. Upřímnost, opravdovost, autentičnost. Soucit opravdový, ne falešný, tj. pokoru místo pokrytectví, všeobecný (ne výběrový) respekt, žádnou dehumanizaci, ale aspoň toleranci.

V lokálním hospodaření využití tradice družstevnictví, bytová, výrobní a spotřební družstva. Ekologická tvorba krajiny formou zemědělského hospodaření v souladu s tradicí a s přírodou, ochrana přírody a krajiny, ekosystémů, biotopů a na ně navázaných rostlin a živočichů.

Tak se rozhlédnu, zda existuje nějaké volební uskupení, které mi aspoň významnou část z toho, co jsem výše uvedl, nabídne. To by mi asi ke štěstí stačilo.

Když někoho takového najdu, půjdu a zvolím ho. Pokud ne, volit nepůjdu. Nevolba je také volba a rozhodně to není tak: „nevolils, tak nekritizuj!“ Když jsem nevolil, nezvolil jsem ani dobře, ani špatně. Nemám si co vyčítat a nebudu zklamán. K tomu stačí nic moc neočekávat.

Třeba prezidenta jsem v druhém kole nevolil hned dvakrát. Jen při té první „lidové“ volbě jsem volil i ve druhém kole. Respektuji, že zvolený prezident je prezidentem státu, jehož jsem občanem, ale to je z mé strany všechno. Jinak mě fakt nezajímá, co dělá a říká a ani jak vypadá na poštovní známce.

Ostatně nezajímá mě podobně jako mnozí další politici, nejsem masochista. Ono to na mě stejně z toho internetu vyběhne a stačí mi orientace dle titulků, nebo si přečtu nějaký blog. Co potřebuju opravdu vědět se dozvím, nebo si to vyhledám.

Co mi všechno může být ukradené?

Zdá se mi, že mi nějakí šibři ukradli stát. A ten stát mi nahradili šikanující byrokracií, která dusí život. Neměl by mi díky tomu být ten stát a jeho instituce „ukradené“?

Čeština je kouzelná, když něco ukradnu, znamená to, že si něco (neoprávněně) vezmu a už to není k dispozici ostatním. Stal jsem se zlodějem, protože jsem si přivlastnil cizí věc. Ale, když je mi něco ukradené, znamená to, že je mi to už jedno.

Takže ano, politici jsou mi „ukradení“, protože mi ukradli stát, kterému bych mohl důvěřovat. Není to o mé nedůvěře v instituce jako takové, ale o nedůvěře v lidi, kteří v té instituci působí a způsobili tak její nedůvěryhodnost.

Jistě, jsou i dnes ve státních institucích lidé důvěryhodní, v podstatě to tak musí být, protože to stále ještě funguje, ikdyž to značně drhne.

Kdo lže, ten krade, se říká. Kdo lže, nemluví pravdu. Kradou nám tedy pravdu? Jak? Pravda se dá zamlčovat, ohýbat, všelijak překrucovat, nebo se jen řekne její část. Jsem-li obelháván, může mi být pravda také „ukradená“? Tady je to spíš naopak, pokud pochybuji o tom, že mě někdo informuje pravdivě, pak pravdu hledám a kladu otázky. A to je nepříjemné pro ty, kteří nemají rádi všetečné otázky. Proč asi?

Kradou nám svobodu? Proč by nekradli, když si ji tak ochotně necháváme vzít. Proč? Pro 15 minut slávy? Pro mamon či postavení? Protože se bojíme být autentičtí? Protože jít s davem, přikyvovat a chovat se pokrytecky přináší své výhody?

Jsou mi ukradené volby? V podstatě ano. Mohou volby změnit režim? Teoreticky ano, ale řekl bych, že režimy se mění, když se přežijí, když přestanou být životaschopné, když živoří a lidé jim přestali důvěřovat a přestali režim ctít. A ten se dříve nebo později zhroutí.

Možná to ještě nějak dokážou oddálit, dokážou volby ovlivnit ve svůj prospěch. Co se stane, když se úspěšný blogger, sarkastický komentátor politického dění (Vidlák) dostane do Sněmovny? Už nazrál čas, že to způsobí významnou erozi režimu? Nevím.

Nebo ho to semele? Podobně jako jeho předchůdce? Kde je bývalý šéfredaktor Respektu Vladimír Mlynář? Když byl tím šéfredaktorem, měl jsem k Respektu opravdový respekt a rád ho četl. Pak vstoupil do politiky a stal se ministrem informatiky. Za což také zaplatil.

Pak za ANO poslancoval komentátor MF Dnes Martin Komárek. Politika ho taky dostala a raději odešel, asi na to neměl žaludek. Politika kazí charaktery a ti, kteří si charakter naopak udrží, pak ztrácí motivaci tam vůbec být.

Nebudu předjímat, jak dopadne Vidlák, možná to ustojí, nebo se ani tím poslancem nestane. Bude to škoda? Nevím, škoda podle mého bude, pokud přestane psát. Jako poslanec mi asi bude ukradenej, jako blogera si ho rád přečtu.

Stejně nemůže být nic víc než brzdič, veš v kočichu či písek v soukolí. Ale možná, že do toho všeho bude tak dlouho házet vidle, až ten systém pomůže změnit.

Dokud ten systém my zezdola nezměníme přijetím zodpovědnosti za svůj život a hájením své svobody a jedinečnosti, do té doby je mi ten stávající systém, který byl lidem ukraden, opravdu ukradený.

Granty, granty, granty, ...

.... ať mám víc než tamty. Samozřejmě původně to znělo: „hamty, hamty, hamty ať mám víc než tamty“, ale o grantech to platí též. Je to smutné, ale je to tak.

Vypisují se granty na zkoumání a na umění. Přitom jsou to právě ty granty, co obojí křiví, jak vědu, tak umění. Je jedno, zda to nazveme dotace či grant.

Nějaké dotace a potažmo granty jsou nutné, aby třeba přežil nějaký základní výzkum (Akademie věd a další vědecké instituce), aby mohly přežít a fungovat důležité kulturní instituce jako např. Národní muzeum, Národní knihovna či Národní divadlo. Na to je třeba najít finanční krytí ve státním rozpočtu či sehnat sponzorské peníze nebo vypsát granty a dotace, o něž se žádá.

Vědci obvykle mají představu, co chtějí zkoumat, a tak zkouší požádat o grant. Pak mají představu bohaté firmy a sponzoři, do čeho chtějí investovat své peníze, přičemž obvykle očekávají nějaký budoucí zisk a vypisují dotace na míru s jasným zadáním.

Granty bývají časově omezené a v některých případech se podpůrné projekty vypisují každý rok. Fungovalo to a asi nic jiného se použít nedalo. Ale nějak nás to přerostlo, nějak jsme se stali dotační ekonomikou a bez dotace a politického zadání by ve svobodném tržním prostředí to podporované skončilo. Otázka je, zda je to nutné, společensky potřebné a obohacující. Zda nepodporujeme příliš mnoho aktivit a zájmů.

Zkrátka granty a dotace dle mého přerostly únosnou mez a udržují i to nezdravé, škodlivé, brzdí spolu s navazující byrokracií (administrace grantových projektů a žádostí o dotaci) nějaký hospodářský rozvoj vč. přirozené transformace ekonomiky a dusí život a přirozenost.

Jako vždy a všude, někdo vydělá a jiný prodělá, protože nemá tu možnost na dotaci (administrativně náročnou) dosáhnout, nesplňuje podmínky či je díky dotaci přiveden na buben, protože ji musí vrátit kvůli nějakým (obvykle malicherným) chybám či nedostatkům.

Ovšem snaha do toho nějak hrábnout, nějak to pročistit, se setká s velkým odporem. Přirozeně, saháte lidem přece na peníze, na obživu. Proto bych nic moc neočekával ani od nové vlády, ani od nadšených Motoristů. Pokrok by byl, kdyby se pomalu začala měnit atmosféra v zemi a dostali bychom se z toho politického konfrontačního zápasu typu Sparta – Slavia.

Já tedy nevím, ale mě už fotbal díky výkonům našich fotbalistů už vůbec nezajímá a stejně tak politika a politici s podobnými výkony jako naši fotbalisté. Přímé přenosy jak fotbalových zápasů, tak i přímé živé vysílání politických debat si odpouštím, jen si o tom následně občas přečtu na internetu.

Tak co? Budeme fotbal a politiku muset víc dotovat, aby přežily? Proč? A kde na to furt chcete brát soudruzi?

Chybí ti smysl pro realitu!

Občas mi to někdo blízký řekne. Obvykle to ještě doprovodí dalšími posudky jako „jsi snílek, blázen, podivín“. Nebo začne v dobré víře radit, protože mi chce pomoci, aby mě dostal ze spárů „nějaké sekty“, abych si uvědomil, že to, co říkám, dělám a jak se chovám, není normální.

Já pak zjišťuji, že jdeme úplně mimo sebe a že mu tu svoji „nenormálnost“ (spíše podivnost) nedokážu vůbec vysvětlit. Neumí pochopit, proč se to stalo a proč jsem „jinde“? Jenže já už pochopil, že je to naopak, že dříve jsem byl celou dobu „jinde“ já, byl jsem mimo sebe, nešel jsem po cestě se svou duší. Snažil jsem se vyhovět všem, a to je nemožné. A když jsem se rozhodl pro autenticitu a díky tomu vystoupil z davu, ze své komfortní zóny a našel soulad se svou duší a svoji sebeúctu, koukám, že to ostatním nevyhovuje. Že má změna je irituje a že nevědí, co s tím.

Resp. s tím zacházejí v duchu hesla „podle sebe, soudím tebe“. Tak si do mě projektují své představy, pomlouvají mě, obviňují a třeba i zastrašují. Ale spíše mi mizí ze života.

Když řeknu, že jsem se rozhodl tvořit si vlastní realitu, která mi vyhovuje a dává mi to smysl, obvykle nechápou, protože ta „matrixová iluze“ je pro ně (na rozdíl ode mě) stále smysluplná.

Protože mi něco přestalo dávat smysl, stalo se to pro mě směšným a trapným, přestal jsem takovou realitu brát vážně. Osvobodil jsem se a postavil mimo. Odešel jsem k radosti své duše, protože už nepotřebuju přetvářku a nalhávání si.

Má realita je radostná. Samozřejmě není to bez mráček, bez emocí, bez lekcí a průšvihů, ale už je umím lépe zvládat a přijímat vše, co k životu patří. S pochopením, nadhledem a humorem. Taková realita, tedy prožívání vlastního života vědomě a s plnou zodpovědností za své myšlenky, slova a skutky vč. všech rozhodnutí, která činím vědomě i nevědomě, mi dává smysl. Pro takovou realitu mi smysl nechybí.

Ovšem to „matrixové“ divadlo mi moc smyslu nedává a ani od něho nic moc dobrého neočekávám. Snad jen to, že si dovolíme s novou vládou určité zpomalení, korekce (především v oblasti pragmatičtějšího vedení hospodářství) a větší prostor pro svobodu projevu.

Tady jsme ve fázi, že jedna strana dosáhla všeho a teď své pozice začíná ztrácet a hysterčí z toho. Kyvadlo dějin se obrací. Možná těm poraženým, kteří si tak nějak přivlastnili heslo „na věčné časy“, se nelíbí právě ta „dočasnost“ věčných časů, která je zaskočila nepřipravené. Asi jim chybí ten smysl pro realitu.

Mohu se mýlit a podcenit „loutkovodiče“ a „deep state“. Nicméně žádný strom neroste do nebe. Bude to asi jak kdo. Většina (zpracovaných a vychovaných k poslušnosti) s úsměvem užitečného idiota půjde svobodně a liberálně demokraticky vstříc digitálnímu nevolnictví, svobodomyslná menšina bude asi žít (sice na stejném místě), ale v jiné realitě. V té, která jim dává větší smysl. A řekl bych, že už nějaký čas takto žije, jen to ještě není tak moc vidět. Ovšem ten, kdo chce, to vidí.

Stát: jaký by měl být a jaký bohužel je

Stát by měl sloužit jeho obyvatelům a občanům. Měl by být k nim vstřícný, zajišťovat dodržování a vymahatelnost základních pravidel rovnosti a spravedlnosti. Měl by zajistit základní potřeby v oblasti strategické infrastruktury a dohlížet nad dostatkem a přijatelnou cenou energie.

Měl by prostřednictvím svých institucí chránit přírodu a životní prostředí tak, aby ochránil půdu, vodu, krajinu, zdravé ovzduší a zdravé potraviny. Soběstačnost, udržitelnost, rozmanitost a také lidskou důstojnost. O to by měl stát dbát a svým občanům příliš nepřekážet v jejich životech.

Věřím, že takový stát by lidi v něm žijící vzali většinou za svůj, a tak nějak by platilo, že stát jsme my (jeho občané).

Jenže realita je úplně odlišná. Nevím, jaké máte zkušenosti vy, ale mě stát zklamal, resp. lidé, kteří ho zastupovali. Takže jsem si vypěstoval ke státu nedůvěru.

V době Covidové stát nařizoval lockdowny, nouzové stavy a de iure a de facto šikanoval cca třetinu občanů, kteří měli jiný názor a nenechali se očkovat. Státní šikana formou administrativní zátěže a často neadekvátních požadavků vycházejících ze zbytečně přísných předpisů je dostatečně známá i z dřívější doby.

V době energetické krize se ukázala nekoncepčnost ERÚ (Energetického regulačního úřadu) v přidělování licencí prodejcům energie, který vyvrcholil krachem Bohemia Energy. Stát sice zajistil Dodavatele poslední instance (DPI) pro postižené občany, podnikatele i firmy, ale energie díky tomu (a samozřejmě i díky válce a Zelenému údělu) vzrostly tak, že snížily životní úroveň občanů a konkurenceschopnost firem.

Naprosto nepochopitelným zjištěním byla nutnost nakupovat energii, jejímž jsme dosud vývozcem, přes Lipskou burzu několikanásobně draž. Tím stát způsobil inflaci, která připravila lidi o 30 % úspor, což byla taková nepřiznaná měnová reforma.

V souvislosti s válkou nás (končící) vláda do ní zatahovala a zaváděla nové paragrafy, kterými omezovala svobodu projevu a vynucovala si poslušnost pomocí vládních narativů a strategického komunikátora.

Takže si to shrňme:

Máme stát, který

- 1) Cenzuruje, používá dvojí metr, ohýbá či zamlčuje pravdu
- 2) Místo informací používá zastrašování nebo propagandu
- 3) Připraví občany o práci, finanční prostředky a důstojnost díky zdražení energie a inflaci
- 4) Zavádí zemi do války a podporuje válečtivost
- 5) Přestane se chovat demokraticky a směřuje k digitálnímu otroctví
- 6) Chová se mafiánsky, rovnost před zákonem a (ne)spravedlnost je výběrová
- 7) Je nespolehlivý, neodhadnutelný a tudíž nebezpečný

Tak takový stát já odmítám podporovat, a vypovídám mu poslušnost, protože to je stát, který slouží pouze té ovládající věrchušce.

Vypadá to, že se věrchuška po volbách změní a změní se pravděpodobně i některé z výše uvedených bodů. Což by bylo fajn. Je třeba nasměrovat stát opět tam, kde kdysi byl, ke službě svým obyvatelům a občanům. Do té doby je ale na místě obezřetnost a nedůvěra.

Beru to tak, že všechno zlé je k něčemu dobré. Díky DPI a drahému plynu jsme zrekonstruovali plynové kotelny a máme je nové. A díky tomu, co lidé ve vedení státu předvádějí, snad další lidé prozřou. Určitou naději mi dává ta svolaná demonstrace (těch lepších), na které hráli přesilovku novináři spolu s policisty.

Nevím, zda je vůbec možné se vrátit ke státu, kterému budou lidé věřit, budou moct se na něj spolehnout a vezmou ho za svůj. Ale určitě je možné na lokální úrovni budovat „paralelní“ společnost spolupráce, na státu co nejméně závislé.

Fuj, připadám si při tom psaní jako protistátní živel, samozvanec a zaprodanec. Jako skoro nastávající důchodce jsem se tak vrátil do svého mládí na konci osmdesátek.

Tisícihlavá saň

Opravdu patříme na Západ. Tak jako jinde na Západě se i tady podařilo stvořit „tisícihlavou saň“. Je tvořená z úředníků, lobbistů, vlivných skupin, médií, vedení zahraničních korporátů, a ještě se v tom pohybují zájmy cizích mocností skrze tajné služby.

Říká se jí „deep state“ (překládá se jako hluboký, spíše temný stát) a ten se snaží vše ovládat a kontrolovat. Bojovat s touto saní, zdá se marné. Jednu hlavu useknete, nahradí ji hned dvě jiné.

Zdálo se, že by něco mohly změnit volby. Trochu ji zasáhly, ale ta saň má mnoho prostředků na svou obranu, které využívá, a navíc je zákeřná. Porazit ji shora (z vlády) dokáže jen „sekáč, který se nezakecá“, a ten se obvykle nenajde. Navíc to může být dost nebezpečné, jak nás učí historie.

Saň je opravdu silná, ale její moc není absolutní. Vyžaduje však odvahu určité rozumné neposlušnosti.

Ta saň má jednu velkou slabinu. Je nenažraná a umí hlavně parazitovat na druhých. Manipuluje strašením, taktikou rozděl a panuj. Jediný způsob, jak ji oslabit, je ji nekrmit. Těžko to můžeme dělat tím, že nebudeme platit daně a porušovat zákony. Jenže tady už je problém, předpisů je tolik, dokonce si některé vzájemně odporují, že je nemůžeme ani znát a ani se jimi řídit. Takže ani nemůžeme vědět, jaké předpisy zrovna (nevědomě) porušujeme.

Často ale víme, proč porušujeme předpisy vědomě. Protože nám připadají nesmyslné. A samozřejmě pokud někdo sedne do auta opilý, jede stovkou přes obec, na červenou na křižovatce, pere se a provozuje násilí či krade a podvádí, pak to asi dělá vědomě a je to debil.

Ale vraťme se k té sani. Představte si, že bychom ji nekrmili svou předposraností, že bychom nevěnovali pozornost a energii všem těm mediálním sračkám, které mají za úkol jediné: přitáhnout naši pozornost k nim a odvést ji od našeho života a tím náš život ovlivnit. V čí asi prospěch?

To hlavní, co můžeme udělat každý za sebe, je saň nekrmit svou přílišnou pozorností, nedávat ji skoro žádnou svou energii. A nevěnovat ji ani své emoce, obzvláště ty negativní, jako je vztek.

Obrátit svou pozornost ke svému životu, k radosti ze života a pozitivním energiím, získat harmonii, klid v duši, vyrovnanost a tím i psychickou odolnost. Věnovat se sobě a svým blízkým, protože stejně žijeme lokálně, máme své rodiny, své sousedy, pár přátel a kamarádů, známé lidi. Ty, s nimiž se scházíme rádi a ty, s nimiž nám to tak nefunguje, ale střežme se toho je nenávidět, když už je nemůžeme vystát, tedy ani tolerovat, tak je ignorujeme, pokud nám přináší do života pouze negativní pocity.

Dívejme se na svět rozumem i citem. Věřme svým pocitům, intuici, nechme se vést svým vnitřním kompasem, svou duší. Tady se ví, co je pro nás nejlepší. Když si myslíme, že to nejde, netlačme na pilu, nějaká cesta se nabídne. My sami se rozhodneme, zda po ní půjdeme či ne.

Jsou mezi námi lidé, kteří jsou už hůře manipulovatelní, kteří tu „saň“ už nekrmí, takže by mohla vyhladovět a zeslábnout. Vlastně záleží víc na nás a našem přístupu. Dokážeme to? Dokážou to naši potomci? Dokáže ji omezit nová vláda, tím, že ji uzavře finanční kohoutky, že nějaké úřady zruší?

Tak či onak, evoluci nezastavíme a božský záměr hraje důležitější roli než ten lidský.

Strach: největší byznys!

Na lidském strachu se vydělává od nepaměti. Proti strachu se nabízí něco, co nám poskytne tzv. bezpečí a jistotu. Ale nejdřív je potřeba lidi vyděsit a pak jim nabídnout řešení.

Fungovalo to stovky let. Co ve středověku zvládala církev a její inkvizice, to v současnosti zvládá věda a její dogma. Na strachu z nemoci profituje farmaceutický průmysl, na strachu z války průmysl zbrojařský, na strachu z přemýšlení profituje průmysl zábavní a digitalizace. Na strachu ze ztráty peněz, profitují banky. Na strachu z globálního oteplování politika „Zeleného údělu“. A jistě by se našly i další příklady.

Strach je třeba šířit, o což se starají především média. Propagace strachu, násilí a nechutností. Přesto, že to člověk nechce a snaží se tomu vyhnout, stejně tomu neutěče.

Asi nejsem ještě tak bdělý a osvícený, aby to ke mně vůbec nedolehlo, abych neznal některé aktéry. Jistě neznám a nesleduji žádné provařené youtubery a influencery, ale nějaké ty alternativy občas sleduju. Už ne ty, které prodávají strach, ale naopak ty, které posilují odvahu a lidskost. A také to, co nás přesahuje a posiluje (oblažuje) duši.

Ono totiž i na té alternativě u nás lze najít manipulaci strachem, různá spiknutí a apokalypsy. A tak se tu vlastně také vytvářejí příkopy, dokonce bez mainstreamového plukovníka Foltýna.

Jistě, nedávám tomu energii, nevěnuji tomu tolik pozornosti a snažím se to ignorovat. Ale určitě ne zcela. Tam jsem ještě nedospěl. To, že nesleduji zprávy a politické pořady v mainstreamových médiích, neznamená, že nesleduji nic. To, že skoro vůbec nepoužívám sociální sítě, neznamená, že se ke mně nějaké zprávy nedostanou.

To bych fakt nesměl nic číst a psát. Také se snažím o soběstačnost a mírnou nezávislost. Dnes hlavně o psychickou odolnost, také slušnou kondici a čistou hlavu a čistá střeva. Takže nějaký občasný ten digitální detox a půst je zapotřebí. A už tolik nelpím na penězích a věcech, tudíž nemám strach, že bych o něco přišel. Takovou tu předposranost nejen z neznámého, ale i z nebezpečného. Jasně, zbytečně neriskuji, ale nepřeháním to s ochranou a bezpečím.

Příroda je mým pomocníkem, psychoterapeutem i tělocvičnou. Kdo se bojí, nesmí do lesa. Protože do lesa chodit chci a potřebuju, tak se nebojím. Rád cítím v rukách zem (hrabu se v hlíně zásadně bez rukavic), po trávě rád chodím bos, nejraději se koupu v přírodě, nebojím se sluníčka, někdy si užívám i deště a osvěžujícího větříku.

Smrt беру jako součást života a nebojím se jí, protože současný život v lidském těle a na planetě Zemi, mám již z velké části odžitý a ten zbytek chci prožívat tak, jak umím a jak chci. V radosti, tvořivosti a poznávání. A převážně s lidmi, kteří jsou mé duši blízcí.

Děje se mi, že mi mnoho lidí, s nimiž se mívám, opravdu zmizelo ze života. Asi se už vzájemně nepotřebujeme, už se asi ani neobohatíme, ale asi ani nepořešíme nějaké lekce. Ale tohle člověk neví, protože život má plné hrsti překvapení, když má člověk otevřené oči, otevřenou mysl, a hlavně otevřené srdce. Pak může přijímat ten život takový, jaký je. Beze strachu. Vlastně takový, jaký si ho sám pro sebe udělá (jaký si to uděláš, takový to máš).

Hlavní je, že se z toho všeho, strachy neposere a má odvahu žít. Žít s radostí a láskou. Navíc v době evolučních změn vč. změny klimatu, myšlení a korekce nepřirozených (přírodních zákonům) odporujících šíleností, prosazovaných chamtivou „superelitou“ pro sebe a na úkor většiny lidí. A k tomu jim právě slouží ta manipulace strachem. Jak dlouho ještě na to budeme naskakovat a ze strachu dělat to, co není v našem bytostném zájmu?

Dobrá zpráva je, že „elity“ zešilely, protože mají strach, že lidi přestanou mít strach, a tudíž už nebudou manipulovatelní a na nich závislí. Mně to tedy tak připadá.

Humor

Humor je koření života

Humor je koření života a smích léčí. Dnešní přecitlivělost k humoru, jeho označování za dobrý a zlý, je podlé a směšné. Humor může být špatný, může i někoho urazit. Jenže ta urážka je opravdu individuální.

Nemusí se mi každý vtip líbit, ale vyžadovat, aby byl humor citlivý, nebo dokonce humor zakazovat, je směšné. To dělají jen podle režimy a lidé, kteří se berou moc vážně a nemají smysl pro humor.

Poslední dobou jsme zažili dva příběhy nekorektních vtipů. Možná blbých. A to je tak všechno. Byl to fórek Aleše Hámy na Slavíku směrem k pánům Vítkovi a Sidovskému a vtip Karla Šípa, kde mi chvíli trvalo, než jsem ho našel, protože jsem pořad neviděl. Vtipu jsem se samozřejmě zasmál (*kdybych měl baterku, tak k žádnému znásilnění nedošlo*). Jistě toto přiznání může snížit moji hodnotu v jiných očích.

Nejzajímavější však je, jak se člověk o vtipu vůbec dozvěděl a proč? Převážně hysterická a korektně morální mediální scéna řešila jen to, že takové vtipy uráží a do slušné společnosti nepatří. Prostě místo toho, aby to s úsměvem, a hlavně klidem přešli, tak to pitvali. Tím možná u některých lidí stoupli v ceně, ale na druhé straně u mnohých se jen zesměšlili. Společnost, kde se nesmí říct nekorektní vtip, aby někoho neurazil, opravdu nevyhledávám. Nemizí náhodou s hlídanou přecitlivělostí a předstíranou morálkou samo to obyčejné lidství? A může lidství vůbec existovat bez humoru? Podle mě ne.

Naše společnost je nemocná, protože se z ní vytrácí humor, protože jsme přišli o to koření života, které vyvolává úsměv, co léčí. Ona to tak úplně pravda není, protože humor je naším národním obranným prostředkem. Jenže neplatí to jen o starší generaci? Kolik příslušníků těch mladších generací chápe ironii, sarkasmus a vůbec má smysl pro humor?

Jsou v menšině nebo jen nejsou vidět? Jasně, mají jiné příležitosti a starosti, žijí jinak, více je ovlivňují technologie. Snad proto nechápou vtip a ironii? Nejsou schopni se nad to povznést a ihned upadají do deprese?

A takhle si tu žijeme, nepoužíváme humor k tomu, abychom se uvolnili, zasmáli, ale aby jedna strana zesměšnila a urazila tu druhou. Jistě, může to tak být, ale většinou vtip a humor nemá obecně záměr urážet, ale dělat si srandu a rozesmát.

Když někdo vtip bere osobně a dotýká se ho, není to náhodou jen jeho problém? Však víme, že oběť si viníka vždycky najde, i kdyby to byl jen vypravěč nekorektního či hloupého vtipu.

Humorná vzpomínka na Covid

Neoficiálním dnem humoru a kanadských žertíků bývá 1. duben – Apríl. V době Covidu byl v rámci opatření zrušen (uzavřen do karantény), ale já tak nějak nesmyslná opatření nerespektuji, takže jsem napsal svůj aprílový textík.

Nerecykluji ho zde kvůli aprílu, ale spíš kvůli jedné kandidátce do voleb, která byla za Covidu ministryní práce a sociálních věcí. Tak jsem si představil, jak by asi vypadala žádost o finanční podporu sice poněkud zvláštní, přesto tradiční živnosti.

Vážená paní ministryně,

obracím se na Vás, jako předseda PSPKAK (Profesního svazu pražských kapsářů a kapsářek) s žádostí o finanční podporu. Díky vládním opatřením nemohou kapsáři a kapsářky poctivě pracovat. Tramvaje jezdí poloprázdné, navíc mnohem řídčeji a mnohdy se stane, že zaměstnanci našeho cechu kapsářského mají nad cestujícími převahu.

Kapsářské povolání a podnikání je založeno hlavně na turistickém ruchu, který je nyní utlumen, takže o valutového (bohatého) cizince v tramvaji nezavadiš. A okrádat české socky se zkrátka nevyplatí. Navíc, když jich jezdí tak málo, a tak daleko od sebe, se to ani nedá technicky zvládnout.

Kapsářské techniky nejlépe fungují v davu a kde dav není, ani kapsář nebere. A následně živoří a trpí hladu. Když se rozkřiklo, že některým podnikatelům pomůže stát, rozhodl se náš profesní svaz požádat ministerstvo o pomoc. Vždyť kapsářství je poctivé řemeslo s dlouhodobou tradicí, podniká v něm řada rodinných firem, kde se tomuto řemeslu věnuje už několik generací.

Věřím, že generace poctivých kapsářů a kapsářek si podporu nepochybně zaslouží. Jejich posláním je zbavovat lidi naditých peněženek, čímž přispívají k rovnoměrnějšímu a spravedlivějšímu přerozdělení bohatství v tomto světě.

Věřím, že Vy osobně, paní ministryně, si uvědomujete důležitost této prospěšné profese a že jste připravena nám pomoci. Nakonec nerozdáváte ze svého, že.

Dovoluji si též upozornit, že i my, kapsáři a kapsářky, jsme také voliči.

Jménem všech kapsářů a kapsářek,

Lekce z porušení fyzikálního zákona?

Tento příběh ze života patří k těm, co nejdou vymyslet, ty se prostě musí stát. Co se mi stalo? Níže se pokusím tuto neuvěřitelnou a ve své podstatě vtipnou situaci popsat.

Kdy se mi to stalo? V podstatě na druhý den po tom skvělém nádherném dni, který jsem tu už popisoval. (odkaz). Proč se mi to stalo? Co mi to mělo říct? Abych byl více pozorný a soustředěný? Nebo tato smůla a nehoda zabránila něčemu horšímu?

Odnesu si z toho, že mám být více duchem přítomný a věnovat pozornost tomu, co právě dělám.

Pozdě odpoledne jsem přijel na chatu. Vyndal jsem sekačku, kterou jsem čistil, protože jsem ji chtěl druhý den ráno odvést do servisu na prohlídku, údržbu a opravu. Zároveň nechávám prořezat z části suchý jasan, tak jsem tam byl proto, aby se na to ten, co to bude dělat, podíval a dohodli jsme termín, kdy to udělá.

Tak jsem se zapotil při čištění sekačky a pak jsem ji dal do auta. Sklopil jsem zadní sedačku v autě, rukojeť sekačky jsem povolením šroubů dal do polohy dolů. Tím se mi tam mohla vejít, a tak jsem ji sám dal do auta. Už jsem se těšil, že se ještě vykoupu v jezírku, smyju pot a navečeřím se.

Pak jsem zavíral dveře kufru, skoro jsem je dověřel, ale úplně ne. Tak jsem (trochu, ale spíš trochu moc) přitlačil a sklo se rozlítlo na milion kousků. Vynadal jsem si do debilů, ale musel jsem uklízet střeby (v autě i kolem něj), sám jsem jich sebral skoro celý malý kyblík. Asi hodinu jsem si s tím hrál včetně zabezpečení zadního okna igelitem. Plastový pytel na odpad byl rozměrově akorát a izolepou to drželo. Přes noc, kdy se spustil slejvák a taky cestou do servisu se sekačkou i s autem. Dobře jsem to zalepil, protože v autě bylo ráno sucho.

Večer už se nedalo nic vyřešit, jen najít číslo do servisu a ráno se s nimi poradit, dohodnout termín prořezání jasanu a opatrně odjet se sekačkou. A pak už bez sekačky rychlostí kolem padesátky a raději po okreskách se dostat do servisu.

Pak už jsem zažil i okamžiky štěstí v neštěstí. Brácha pro mě mohl přijet, náhradní okno mají skladem a vzhledem k podmínkám havarijního pojištění to jde na pojišťovnu. Což se mi ulevilo a také našemu rodinnému rozpočtu.

Jen jsem přemýšlel, kde udělali soudruzi z NDR (tedy já) chybu? Zdá se, že chyběly či naopak přebývaly nějaké ty milimetry. Kdybych posunul sedačku spolujezdce, získal bych nějaký ten centimetr navíc, který mi chyběl. Což jsem stejně nakonec udělal.

Pravděpodobně naopak nějaký ten milimetr přebýval, protože přečníval z ohnuté rukojeti, čím se vytvořily dva ostré body (hroty), které způsobily rozbití skla. Jestli to bylo opravdovou příčinou, nevím a je to jedno. Díky tomu bylo vše jinak, než jsem si původně naplánoval a prožil jsem chvíle, které nebyly příjemné.

Nakonec se vše podařilo vyřešit. Večer jsem byl více zpocený, vystresovaný a hladový, tak jsem rád skočil do chladivého jezírka, snědl dvě housky a zapil je chladným pivem. Pak začalo pršet a já s chladnou hlavou přemýšlel, co dál. První jsem si našel a uložil si číslo na servis v Kosmonosech.

Zkušenost, která se změní (už se vlastně změnila) ve veselou historku „z natáčení“ s poučením, že si dám víc pozor na to, co dělám. A samozřejmě to nebylo zadarmo, nějaký ten stres a taky nějaké finance. Překvapivě jsem očekával, že budu platit víc.

Aby mě zase něco naopak potěšilo, tak jsem si šel na poštu pro jednu knihu a v sobotu s dcerou (jejím autem) vyzvednout druhou knihu, kterou mi měli přivést až v pondělí, ale už v pátek mi psali, že je na prodejně. Tak jsem měl včas dárek k narozeninám manželky, protože jsme je slavili v sobotu navečer, kdy přišla dcera se svým synem. Navíc jsem už pořídil dárek i k Vánocům, což je u mě neuvěřitelné, protože se tím zabývám většinou až v prosinci.

O zoufalcích

Jsou většími zoufalci u voleb kandidáti nebo voliči? Asi největšími zoufalci jsou ti, kteří se bojí prohrát a přijít o post poslance. Ti, kteří se rozhodli už nekandidovat, z tohoto pohledu zoufalci nejsou.

Když jsem se zběžně podíval na kandidátní listiny do PSP, které zveřejnil ČSÚ, přemýšlel jsem, proč vůbec kandidují subjekty, které nemají šanci ani na státní příspěvek. Chtějí se jednou za čtyři roky zviditelnit? Živí se marnou nadějí, že se jejich úsilí jednou nějak zúročí? Jsou to oběti algoritmu sociálních sítí?

Pro mě to jsou zoufalci, protože viditelná v průzkumech (tedy v médiích) není ani polovina všech kandidujících subjektů. I v těch provařených stranách je většina kandidátů jen do počtu a šanci na zvolení mají jen někteří. Faktem je, že pořadím mohou zamíchat kroužky. A už se několikrát stalo, že neoblíbení kandidáti byli vykroužkováni. Piráti by mohli vyprávět, voliči se jich zalekli a radši kroužkovali STAN.

A co ti voliči, kteří chtějí volit program podle svého zájmu? Copak jim někdo slíbí následující program? (Pozor ironie).

Slibujeme vám náraz do zdi do půl roku, krach státu (čili potopení Titaniku) do jednoho roku. Dále slibujeme proměnu Mladé Boleslavi v Detroit, Prahy v Bronx, severních Čech v Romistán a Brna v multi-náboženské město pod vedením islámu.

Zařídíme vám blackout každý měsíc, zdroje k životu vám poskytneme pouze na základě poslušnosti. Budeme vás ždímat a na vás parazitovat. Když budete zlobit, tak vás zavřeme nebo se vás zbavíme jinak. Čeká vás chaos, svrab, bída a neštovice (nebo Covid či ptačí chřipka), osvědčený lockdown a nouzový stav.

Výše uvedený „program“ samozřejmě žádná strana nenabídne, protože by nebyla zvolena. Pokud se ale stane, že výsledkem praktického vládnutí je něco, co se předvolebním slibům naprosto vzdálo a skoro se zdá, že se to spíše blíží výše uvedené ironii, pak můžeme mluvit o zklamání voličů a jejich zoufalství.

Platí, že kapři si rybník sami nevypustí, proto se část voličů pokouší dostat do rybníčku nějakou novou malou štikou. Ale zdá se, že většina těch štik nějak „zkaprovatěla“. Např. heslo „pusťte nás na ně“, nějak rychle zmutovalo na „pusťte nás k lizu“. Jo, moc a peníze mají velký korupční potenciál. To je opravdu k zoufalství.

A tak si volič zchladí svou žáhu na nevoliči. Nevolils, tak si nestěžuj a nemáš právo do toho mluvit. Ale má to háček. Nevolič svůj hlas neodevzdal, může ho tedy používat nejen k mluvení, ale třeba i ke zpěvu.

Volbami cesta ke změně nevede. Vede jedinečně přes jednotlivé lidi. My sami se musíme stát tou změnou a odpracovat si to. Jak se říká změň sebe a změníš svůj svět. Nicméně je tu jedno uskupení, které ty líné kapříky uvnitř nějak moc vzrušuje. A zdá se, že i děsí. Proč? Protože vzniklo zdola a je „korporátně“ nezávislé?

A mně dává šanci, že si svou nevolbu ještě rozmyslím. Tedy pokud ho ti zoufalci ze zoufalství nezakážou, nebo nějak k volbám nepustí. Takový postup však nějakou elementární důvěru v politiku a politiky definitivně pohřbí, krom zfanatizovaných fanoušků.

PS: asi už o politice neumím psát jinak než ironicky, protože nějakou ironií se z dřívější služby občanům stala služba sobě ve prospěch korporátů a byrokracie.

Sněmovní mariáš

Tomio Okamura byl zvolen 107 hlasy. Připomíná mi to mariáš a nahlášení hry "sto sedm". Měl byste uhrát minimálně stovku a zakončit to trumfovou sedmou v posledním štychu.

Tak si pojďme zahrát sněmovní mariáš. Co ke hře sto sedm potřebujete? Správně zvolit trumfy, mít nějaké desítky a esa, ideálně trumfovou hlášku (krále a svrška v barvě trumfu) a sedmičku nakonec.

V tomto případě předpokládám, že trumfy nebyly ani zelené, ani červené. Tyto barvy si oblíbili jiní hráči. Tady bych to viděl na kule, ale spíš žaludy.

Žaludské eso (Tomio Okamura), král (Andrej Babiš), svršek (Patrik Nacher) a sedma (Markéta Šichtařová) a k tomu potřebujete nějaké ty trumfové plívy a nějaké desítky a esa jiných barev (které se počítají) a které můžete uzmut soupeřům.

Karty ke sněmovnímu mariáši jsou tedy rozdány. Výhra znamená, že musíte uhrát stovku (hlášku za 40 a 60 z es a desítek) a nesmějí vám přebít tu nejnižší trumfovou kartu nakonec nebo ji z vás vytáhnout před posledním štychem.

Můžete se pustit do hry, pokud tedy soupeři na dotaz barva, pokývají, že dobrá. Pak ohlásíte „stovku a sedmu nakonec“ a hrajete. Úkolem soupeřů je nedovolit Vám tu stovku uhrát a ideálně ani sedmu. Záleží na tom, jak rozložené mají karty. Pokud netrhají hlášku a mají málo trumfů a počítatelných desítek a es, většinou prohrají.

Ale mohou také prohlásit na dotaz barva špatná a pustit se do betla nebo durcha. V betlu jsou dobré karty nižších hodnot a cílem hráče betla je neuhrát štych, kdežto cílem durcha je naopak vyhrát všechny štychy.

Kdo má na to prohlásit, že barva je špatná a pokusit se o betla či durcha? Pan prezident. A vzhledem ke sto sedm, může spíš „utéct“ na betla. A dokonce může hrát dvakrát. Pakliže se mu ta hra nepovede a soupeř ho v betlu chytne, pak nastupuje závěrečná hra a tady už nemusí jít o hru sto sedm v žaludech, ale o vítězného, loženého durcha.

Jak ten sněmovní mariáš dopadne, to nakonec uvidíme. Vidíte, k čemu může hráče mariáše inspirovat výsledek 107.

A já si myslel, že ve Sněmovně se hraje tak možná poker nebo žolíky.

Povídky

Byl to jen sen?

Šel spát. Byl unavený a usnul záhy. Najednou uvidí postavu, ženskou postavu. Blíží se k jeho posteli. Je tma. Kdo to je? Mohla by to být Janka z práce. „Jsi to ty, Jani?“ „Pšt“. Postava drží prst před ústy a takto mu přikazuje, aby mlčel.

Mlčí a pozoruje tu ženu v přitmě. Právě si svlékla košili či halenku. Není si jistý, ale myslí si, že je nahá. A je nádherná. Ví to.

Ženská postava hbitě vklouzla k němu pod peřinu. Udělal ji místo a otevíral ústa. „Pšt“ zašeptala a dlaní mu ústa přikryla. Rozepnula mu košili od pyžama a začala ho polibky a jazykem laskat na holé hrudi. Poté ucítil na hrudi její vztyčené bradavky. Vzrušil se. Nešlo to jinak.

Sním či bdím? Napadlo ho, že jestli je to Janka z práce, která se mu samozřejmě líbí, bude asi své ženě nevěrný. V tu chvíli vzrušení opadlo. Žena to samozřejmě pocítila, odvrátila se od něj, vstala z postele a zmizela.

Slyšel něco ve smyslu „tos podělal seladone“. Promnul si oči a posadil se na posteli. Očima pátral po neznámé ženě, ale nikdo tam nebyl. Chtěl rozsvítit, ale uvědomil si, že vedle něj na druhé půlce manželské postele spokojeně oddychuje jeho žena. Již probuzeným pohledem zkontroloval, že jeho žena vedle spí.

Tak to byl jen sen. Lehl si, otočil se na bok a tvrdě usnul. Spal až do rána a už se mu nic nezdálo. Zazvonil budík, se ženou společně vstali, přivítali se ranním polibkem, tentokrát hlubším a erotickým, pomyslel si, zda ta neznámá divoženka nebyla nakonec jeho zákonitá manželka a trochu křečovitě se zašklebil. Manželka se na něj nechápavě podívala. „Ale vzpomněl jsem si, co mě asi čeká v práci, máme ranní poradu“.

Vystřídali se v koupelně, posnídali spolu a vyrazili do práce. V práci v kuchyňce u kafe potkal mladou a věčně usměvavou kolegyni Janku. „Jaká byla noc, Karle? Nepodělalš něco?“ Karel nechápavě polkl a orosilo se mu čelo. Nevěděl, co si o tom má myslet.

Jana se smála a z kuchyňky odešla. Za chvíli se vrátila a podávala Karlovi kytici. „Aha, výročí, ... tak to jsem opravdu posral“.

Ach, ty ženský

Ach ty ženský, povzdechne si při mazání kontaktů na služebním telefonu. Maže kontakty na lidi, s nimiž už nemá pracovně nic společného. U jednoho jména se zarazí a vzpomene si na zajímavou klientku, která se pod tímto jménem skrývá.

Když byla naposledy v jeho kanceláři, pověsila si bundu a sedla si naproti němu. Jen v tričku a kalhotách. Všiml si, že neměla podprsenku. Ovšem tričko nebylo ani přiléhavé ani mokré. Soustředil se na jednání, tak si ji prohlédl jen zběžně. Přesto si všiml několika zvláštností, nebyla nalíčená a neměla nalakované nehty.

Nějakou dobu ji znal, občas se potkali ve městě, dříve i v autobusu na Prahu, a nakonec spolu řešili problém s jejím dědictvím. Kvůli tomu si předali na sebe telefony.

V noci po setkání zaúřadovala jeho bujná fantazie. Měl erotický sen. Část noci strávil se ztopořeným údem. A to ani ve své bujné fantazii netušil, že ona též nemohla usnout. Normálně to nedělala, ale začala se hladit na prsou, poměrně malých a představovala si, že je hladí on. Povšimla si, jak se toužebně díval na její hrud'

Při této vzpomínce si druhou rukou zajela mezi chlupy do jeskyňky. Tam dole už snad má pavučiny (usmála se), začala se laskat, zasténala a najednou se to rozjelo. Nedalo se to zastavit. Zažila svůj první orgasmus v životě. Pak se šla vysprchovat a uvolněná usnula.

On se probudil. Pocítil nutnost si ulevit. Zavzpomínal, jak se jí pod tričkem rýsovaly bradavky, jak měla ploché břicho i v sedě a představil si, jak se objímají. Propojení z mozku do penisu zafungovalo okamžitě a pak už jen stačilo přiložit ruku k dílu a po pár tazích se gejzír spermatu uvolnil do záchodové mísy.

Kdyby se ještě potkali a kdyby ji k sobě přitiskl, ona v podbřišku ucítí jeho ztopořený penis. Netušil, že ona věděla, že kdyby se k sobě přiblížili svými rty, začne ho vášnivě líbat, přitiskne se k němu a dovolí jeho rukám hladit ji po těle. Takto po setkání přemýšleli u snídaně každý sám za sebe. Po snídani oběma začal ten běžný všední život, který je třeba žít.

Každý však žije jinde, mají svou práci, rodiny. Tenkrát si řekl, že z toho asi nic nebude. Dny plynuly a měnily se v týdny. Několikrát měl nutkání jí zavolat. I ona nad tím přemýšlela. Nakonec k tomu žádný z nich nenašel odvahu.

Pak se najednou potkali. Každý z nich zrovna něco vyřizoval v centru Prahy. Bylo léto, měla na sobě krátké letní volnější šaty, on tričko a kraťasy. Jaká to náhoda? „Jé, dobrý den, to je náhoda, máte chvíli čas a mohu Vás pozvat na kafe?“ Podali si ruce, ona se cudně usmála a potvrdila, že trochu času má a že si s ním ráda popovídá.

Při kafi si povídali dlouho o všem možném, skvěle si rozuměli. Objednali si dvojku vína, připili si na tykaní a letmo se políbili na tváře. Je čas se rozloučit a stihnout spoje domů. Vyšli z kavárny, zamířili k metru, kde se rozjedou každý jiným směrem.

„Můžu tě na rozloučenou obejmout?“ „Ano, bude to fajn rozloučení“. Přitiskne ji k sobě, vnímá přes letní šaty její štíhlé tělo a cítí její vztyčené bradavky na své hrudi. Ona cítí jeho zvětšující se pyj na svém podbřišku, přiblíží se k sobě ústy a vášnivě se políbí. Nemohou se nějaký čas od sebe odtrhnout, ale protože právě přijíždějí obě metra, odpojí se, pohlédnou ještě na sebe a rozejdou se. „Uvidím tě ještě?“, zavolá na ni. „Ozvu se“, spěšně odpoví.

Zajiskřilo to mezi nimi a bylo to hezké. Ale bude z toho vůbec něco, když už se dva měsíce neozvala?

Znovu se zadívá na kontakt v telefonu. Služebně mají vše vyřešeno a soukromě, zdá se také. Na displeji stiskne ikonku s košem a kontakt smaže.

Neví, že ona už to dávno udělala. Týdny vnitřně bojovala s tím, že se mu ozve a domluví si rande. Nakonec se rozhodla nekomplikovat život ani sobě ani jemu.

Příroda

Co čekat od zcivilizovaného člověka?

Člověk zcivilizovaný a znormalizovaný je od přírody oddělen. Také je oddělen od zdravého rozumu a citu pro věc. Předpisy, pravidla a požadavky dotace jsou víc než obyčejná lidskost a selský rozum, jímž disponovali naši předci s přírodou více (a naprosto přirozeně) spjatí.

A tak takový člověk, klidně si dovolím ho nazvat člověkem debilním, páchá ve jménu ochrany přírody na přírodě genocidu. To je možná přehnané, ale ve smyslu ochrany a pomoci, škodí.

Jak jinak si vysvětlit, že se v rámci boje za klima kácí les, aby na jeho místě vyrostly větrníky nebo fotovoltaika? Vysazuje se především stromořadí čili stromy v jedné řadě. Což má smysl především kolem silnic a cest, ale jinak je to jen vyjádření nějaké pyšné geometrie? Alej jako liniová stavba? A proč se kácí staré aleje u silnic? Protože nějaký debil jel moc rychle či opilý a narazil do stromu? To jako ten strom za to může? Může za to, že spadne sám celý strom či větev na auto, člověka, dům, trať? Byl silný vítr, nevydržel, byla bouřka, zkrátka to se v přírodě děje.

Pro náš falešný pocit bezpečí vykácíme všechny stromy? Nebo nám odborník označí ty, které je třeba pokácet, a ta sviha vítr nebo blesk si vybere ausgerechnet strom vedle? S tím naši moudří předci uměli žít.

My (debilové) dneska vytváříme tolik odpadů jako nikdy předtím. A vymýšlíme skládkování, spalování, recyklace, třídění. Jsme pyšní, že třídíme odpad, ale co kdybychom ho produkovali o třetinu méně? Více se uskromnili, méně plýtvali. Bioodpad házíme do popelnice či vozíme do kontejneru, místo abychom ho ukládali na kompost k opětovnému využití.

Stromy sázíme na základě projektu, který splnil nějakou dotaci. Tak, aby firma splnila zadání, je schopná (naprosto nelogicky) sázet stromy za sucha, kdy se nemohou ujmout, či za mrazu, kdy nejspíš zmrznou. To jen kvůli tomu, kdyby nějaký byrokratický kokot jenom na základě nezasazených stromů, snížil dotaci či uložil pokutu.

Místo přirozeného topení a větrání, musíme zateplovat, klimatizovat, rekuperovat. Ach jo. Zpohodlněli jsme a asi až o to pohodlí přijdeme, tak si uvědomíme, že bychom měli žít jinak, hlavně změnit způsob myšlení a nenechat se, jak debilové manipulovat debily ještě většími, než jsme my sami. Pyšníme se tím, co víme a umíme, jací jsme to páni tvorstva, ale asi by to naopak chtělo více pokory, smeknout před Přírodou a Bohem a začít se chovat jako člověk moudrý, správce planety Země.

Pýcha si jen myslí, co všechno ví a umí, přitom ví s prominutím velký kulový, a hlavně umí škodit. Nejvíce, když si to vědecky zdůvodní a zaštiťuje se co největším dobrem záchrany planety. Přičemž největším dobrem by bylo planetu nechat na pokoji. Příroda se sama srovná do dynamické rovnováhy, člověk moudrý to ví, člověk debilní jí v tom bude chtít pomoci (s výsledkem naprosto opačným).

Naštěstí existuje ta cesta jít v souladu se svou duší, s přírodou a preferovat lidskost. Ta je ze své podstaty moudrá. Čekáme, přidejte se!

Chci umět komunikovat se stromy

Přečetl jsem knížku pana Lahody o komunikaci se stromy, abych měl představu o čem to asi je. Možná, že absolvuji i nějaký ten začátečnický kurs, možná si i něco vyzkouším sám. Chci se omluvit jasanu, který

potřebuje z našeho lidského pohledu odstranit suché větve, aby jeho uschlé větve nespadly na cestu zrovna ve chvíli, kdy tam někdo půjde, pojedje na kole, či tam bude projíždět auto.

Jasan je na našem pozemku a svými větvemi zasahuje nad veřejnou cestu a stát se může cokoliv, tak jsme se rozhodli pro prevenci, protože jasan určitě chceme zachovat. Je to z mého pohledu živá bytost a s těmi živými bytostmi (stromy) chci umět komunikovat. Abych jim lépe porozuměl a také sám sobě.

Jak jsem četl tu knížku, tak jsem si na procházce se psem v blízkém lese víc prohlížel stromy. Les je převážně borový, ale jsou tam i větší území listnáčů (dubů, buků). Už vím kde, které druhy stromů v tom lese rostou.

Také mám ovocné stromy na zahradě, a hlavně stromy podél potoka a kolem bývalého rybníku na pozemcích na chatě. Kromě zmíněného jasanu, tam rostou olše, javory, vrby, velký majestátní dub a také borovice a smrk. A jistě se tam a v blízkém okolí najdou i další druhy. Blízko např. topoly černé.

Asi nejvíc mě zajímá ten statný dub a chtěl bych vědět, co ví a jak o nás smýšlí, jaké má s lidmi zkušenosti a jaké jsou příběhy tohoto místa. Jestli si nás už nějak proklepl a ví, s kým má tu čest.

Já ho osobně považuji za strážce prostoru, protože ční nejvýš, je na první pohled silný a statný. Svým způsobem odděluje dva prostory, jeden, kde působíme my a trávíme tam čas, druhý, který necháváme přírodě. Z našeho pohledu před dubem se snažíme spolutvořit s přírodou a za dubem už si to spravuje příroda tak nějak sama.

A ten strom je součástí obou těchto míst. Dub si pro komunikaci nechám až nasbírám nějaké zkušenosti, nejlépe pod vedením zkušeného lektora. K jasanu jsem přistoupil, pozdravil ho, omluvil se, pohladil. Krátkou chvíli (asi nedostatečnou) jsem u něj postál. To bylo ještě před zásahem.

Po zásahu jsem mu poděkoval, pohladil ho a vzdálil jsem se. Pak jsem dost dlouho odklízěl ořezané větve pod ním. Jasan je krásně upravený, zelený. Celkově prokoukl. Zásah ho možná omladil a rozhodně zkrátil. Ale jestli se mu to líbilo nebo ne, to zatím nevím.

Domluvím se s ním až tehdy, až budu něco umět. Nejdřív se pokusím domluvit s panem Lahodou a něco se naučit. Asi nejdřív v tom našem blízkém lese a pak na našem pozemku.

Přirozenost dostává na frak

Má smysl to ještě komentovat? Chováme se ke stromům, jako by byly naším majetkem. Ošetřujeme je asi jako sebe v našem zdravotnictví (ač se mohutně léčíme, býváme nemocní více a častěji), řešíme důsledky a ne příčiny.

Nebo na našich zahradách, kde se provádí třeba tzv. výchovný řez. Dobře, ale to jsou naše vyšlechtěné stromy, od nichž potřebujeme, aby nám poskytly úrodu. Tam to prořezání chápu. Lze ho pochopit i u staré aleje, kterou kdysi vysadili naši předci.

Vyfotil jsem si pár ošetřených (upravených) stromů, kde i nějaký strom padl úplně. Člověk na procházce už vidí jen následky. Fajn, na projíždějící auto, člověka na kole, nebo pěšího turistu, nespadne větev, protože byla preventivně uříznuta a majitel pozemku se o to postaral, neboť mu to nařizují předpisy. Nicméně těch větví, které mohou spadnout, je samozřejmě více, vlastně všechny.

Vše je legální a mimo vegetační období. Už mě to ani nerozčiluje, stěžovat si není na co a ani kde, jen zůstává taková hořká pachutí, proč se do té přírody tak moc „navážíme“? Nebo příroda naši civilizaci překáží?

To je tak, když jsme pyšní, myslíme si, že jsme páni tvorstva a nechceme přijmout přirozené riziko a nejistotu. Pro jistotu a bezpečí děláme všechno. Ale je to jen naše přesvědčení o jistotě a náš domnělý pocit bezpečí.

To vytváří tu pověstnou stabilitu, která je zahnívající, mrtvolná a nechce změnu. Což je ovšem nepřirozené a proti plynutí Života. Oddělená iluze a hypnóza, ve které naprostá většina z nás žije a tím ji spoluvytváří a udržuje při životě. Přesto je vidět, že tato iluze skomírá.

Ono je to s těmi stromy celé takové zajímavé. Při délce života stromů a naší délce života nedokážeme odlišit, který strom vyrostl přirozeně ze svého semínka, a který byl zasazen člověkem. Pokud si člověk vybudoval cestu (silnici, trať), pokácel stromy, které ji stály v cestě a zasadil stromy podél ní. Je to taková tradice při pěším přesunu vojska, aby si vojáci mohli odpočinout ve stínu stromu.

Dnes se vojáci pěšky nepřesunují, přesto stromy podél cest sázíme (jedna generace) a ta následující generace je kácí, protože jsou velké, staré, usychají a staly se nebezpečnými. A takhle si tu žijeme.

Zdraví

Lenost, únava, rozmazlenost, přepracovanost, smutek,

Nevymizely už tyto pojmy z pokrokového korektního slovníku? To, co pod těmito pojmy znala má generace, je pro současnou mladou generaci poněkud zastřeno a nahrazeno v podstatě odbornou lékařskou diagnózou.

Člověk je úplně přirozeně občas unaven, tělo potřebuje odpočinek, potřebuje vypnout, regenerovat. Únava není nic hrozného. Ale, když je přítomná stále? Náhle se mění v únavový syndrom.

Ten může vzniknout z přepracovanosti. Tu nezdravou a závislou nazýváme workoholismem a může vést k syndromu vyhoření (burn-out).

Můžeme k tomu přistupovat i jinak. Odkládat a vymlouvat se je tak „sladké“ a dneska je cool lenost nazývat prokrastinací, protože to nezní tak tvrdě. Navíc je to odborný výraz, který z toho udělal diagnózu, nemoc, důvod k soucitu nebo dokonce přednost.

A co dnešní diagnóza ADHD, častá u dětí. Dřív se tomu říkalo rozmazlený fracek, dnes z dítěte vyrůstá osobnost. Takže tady můžeme sledovat nezdravý kult dítěte. Ale na druhé straně je také potlačována přirozenost dítěte, zvláště toho živého a zvědavého.

A co ten smutek? Někdy je dobré nechat projít své emoce, vyplakat se, nebo se i vyvztekat. Pokud je v sobě dusíme, neděláme dobře a můžete vyústit až v deprese.

Tyto diagnózy s sebou nese naše civilizace, kdy člověk nestačí „tempu doby“ a kdy je zneužíván jako „lidský zdroj“ a kdy se ve společnosti ztrácí lidskost a lidská důstojnost. Určitou „obranou“ člověka je pak vypuknutí nějaké civilizační choroby. A to je především signál k zastavení a v mnohých případech i ke změně životního stylu.

Hodně v tomto může pomoci psychosomatika, příp. nějaká terapie. Nevylučoval bych ani duchovní léčitele, jen je třeba tady být obezřetný, ale to platí i u lékařů, psychologů a psychiatrů.

Ale hlavně léčí sebe-úcta a příroda. Také, když najdete v životě soulad těla, duše a myslí.

O demenci

Demence z různých úhlů pohledu. Wikipedie demenci definuje takto: *demence je závažná mozková choroba zapříčiněná degenerativními změnami v mozkové tkáni.*

Jenže demence má mnoho podob, výše uvedená definice odpovídá stařecké demenci. Ale existuje demence u mladých? Tam bych spíš hledal mladickou nerozvážnost a debilitu.

Přiznávám, že jsem digitálně hloupý, možná až debilní, ale ne demenční. Tu hloupost vnímám tak, že s tím neumím zacházet, že tomu nerozumím.

Naopak digitální demenci považuji za nemoc způsobenou nadměrným užíváním digitálních prostředků. Toho už asi nedosáhnu. Vzhledem ke svému věku dosáhnu demence stařecké, ale digitální demence mi nehrozí. Proč? Protože mě to nebaví, protože nedokážu být online, protože si neumím vytvářet závislost,

v neposlední řadě vím, že přehnanou digitalizací se ztrácí lidskost a bez ní se z lidské bytosti stává jakýsi bio-robot.

Jsem člověk přemýšlivý, pochybující, tím pádem neposlušný. U mě má smůlu jak materiálně konzumní (a dnes korporátně byrokratický) mainstream, tak i ta druhá strana. Některé směry alternativy v oblasti duchovna a ezoteriky také nemusím. Při tom hledání jsem samozřejmě na ně narazil, zkoumal to, učinil s tím zkušenost, dokonce to se mnou po nějakou dobu souznělo.

Pak ale přišel nějaký AHA efekt. Něco mi na tom vadilo. A já pak zkoumal, co a proč mi na tom neseď. Vše je to o lidech a úrovních vědomí. A hlavně o míře. Také o víře a poznání. Duše by nás měla vést a těmi zákoutími spirituality provést. Cesty jsou různé a duše ví, co ji v tu danou chvíli přitáhne. Ví i to, co ji neseď, nebo už ji to přestalo vyhovovat. Vnímání a pocity to obvykle pomohou rozklíčovat.

Něco prožijete, obvykle jde o zklamání či překvapení. Najednou něco vyplave na povrch. Jsem typ, který si na vše musí přijít sám, nepotřebuje rádce, který by ho vedl. Zúčastnil jsem se jednoho kurzu u člověka, kterého jsem dříve sledoval. Něco mi to dalo, ale také vzalo: peníze a taky čas. Stal jsem se účastníkem různých besed a akcí. Některé mě obohatily více, jiné méně. Nediskutoval jsem (a nebojoval) na sociálních sítích. Když jsem na ně vstoupil, byl jsem rozčarován. Nic pro mě a pro mou duši.

Zjistil jsem, že je to hodně o penězích, že existuje něco jako „ezo“ byznys a byznys „konspirací“, na druhou stranu je tu i hodně pravdivého, božského, lidského, co mi dává smysl. Většinou se to týká přírody, bylinek, celostní medicíny a psychosomatiky a takového toho sebe-programování (nalažení), tj. tvorby své jedinečné reality.

Dnes je možná nejtěžší úkol zůstat člověkem, přes všechny překážky, výzvy, průšvihy. Poznávat nové věci, začít u sebe, změnit sebe a tím postupně proměňovat své okolí. Nevidím smysl v boji ani ve sledování konspiračních teorií, ale v tom přiznat si, že ne všemu lze věřit a že jsme byli obelháváni, protože se nakonec zpětně ukázalo, že to bylo trochu (nebo úplně) jinak.

Nelze jiného přesvědčovat a vnucovat mu něco proti jeho vůli. Lze jen být příkladem, mluvit spolu, poznávat. Opravdu si někdy připadám trochu jako „poustevník“, občas potřebuji být sám, ovšem osamělý nejsem, mám rodinu, domov. Ale už jsem se sám sebou naučil žít a vystačím si. Především, když jsem někde venku v přírodě.

Vnitřní klid a úklid

Když to takhle vidím napsané vedle sebe, lépe to chápu. Čas od času potřebuje člověk uklidit. A to nejen ten bordel vnější: v bytě, ve sklepě, na zahradě, na pracovním stole, ale i ten bordel v sobě.

Bordel v sobě hromadíme ať chceme nebo nechceme. Přichází ze situací v životě, z myšlenek, slov, pocitů, skutků. Obvykle je spojený se stresem, kterému se nedá vyhnout. Dá se mírnit (což je ta správná cesta), nebo narůstá až do vyhoření. Do stavu, kdy tělo vypne a řekne dost.

Bordel usedá jako prach na naši duši, jako nestavitelný zbytek se nám ukládá do těla a my zatěžujeme všechna ta střeva, ledviny, játra, močové měchýře neúměrnou prací až nám třeba některý ten dlouhodobě přetěžovaný orgán vypoví službu.

A to ještě v dobré víře tomu tělu nakládáme ještě víc, nejen nezdravými a nekvalitními potravinami, nápoji, ale i cigaretami, alkoholem, drogami vč. nadužívání léků. Nadměrnou zátěží modrým světlem počítačů a mobilů, stresováním se sledováním televize, videí, mobilů,

Prostě zátěž je velká, že tělo i duše potřebuje čas od času uklidit a zároveň uklidnit. A je to hlavně naše osobní práce. To my sami máme zodpovědnost za své tělo, za svou duši, za své zdraví, za svůj přístup k životu.

Žijme tak, abychom našli rovnováhu, harmonii a klid v duši. Postavme se problémům čelem, řešme je včas, poznejme je, nenechme je vyrůst, a hlavně je nezameteme pod koberec, jak se říká. Řešme hlavně to, co můžeme a umíme ovlivnit, když to nezvládneme sami vyhledejme či požádejme o pomoc.

Jde se věcem vyhýbat, utíkat před nimi, ale sám před sebou nikdo neuteče, může maximálně ukládat své nezpracované emoce, stres, obavy do podvědomí, ale tím to nezmizí a v nějakou chvíli to vyplave na povrch, protože už je potřeba s tím něco dělat, nějak se k tomu postavit. Tělo a duše si řekne, jenže my je neposloucháme. Slyšet to jemné vedení duše můžeme pouze v klidu, můžeme se ptát proč se nám něco stalo a jak na to máme reagovat. Ptát se a hledat odpověď, v ideálním případě ji najít.

Než si to člověk začne logicky rozebírat, je dobré si zapamatovat (třeba i zapsat), co člověka napadlo jako první a přemýšlet o tom, proč právě tohle?

Opravdu ten úklid s tím klidem souvisí a nejen jazykově. Po úklidu nastane úleva a s ní přichází i ten klid. V podstatě to je jednoduché a žili to naši předci, měli pravidelné půsty, více fyzicky pracovali, tak si více v klidu užívali četbu, zpívali, tancovali, bavili se. Zkrátka to nějak přirozeně vyrovnávali.

Dnes se žije jinak, bují nám civilizační choroby, deprese, podvědomě cítíme, že jsme odešli od sebe, od přírody a přirozeně toužíme se tam vrátit. Mnozí žijí uhoněný (ne)život "křečka v kolečku" až do svého zhroutení a do kolečka nastoupí nový "křeček". Vystoupit z toho včas vyžaduje odvahu se pro to rozhodnout a ochotu to udělat.

A to je jen na každém z nás. Zda, kdy a jak dospěje k tomu, že začne poslouchat své tělo, bude žít v souladu se svou duší, zkrátka bude prožívat svůj autentický život jako malinkatý dílek Celku.

Šašek, který léčí

Správně se jmenuje „Zdravotní klaun“. Je to jedna z neziskových organizací, kterou беру a občas jí přispívám na činnost a uvažuji, že bych od příštího roku přispíval nějakou částkou měsíčně.

Proč? Samozřejmě, že používají propagaci ve smyslu „citového vydírání“, ale jejich práce mi přijde přínosná. Vyvolat úsměv a smích těžce nemocných dětí je opravdu záslužné. Smích léčí, nebo aspoň pomáhá od bolesti. Děti se necítí být na nemoc samy.

Těžce nemocné děti jsou obžalobou naší chorobné společnosti. Příčinou mohou být i nezdravé vztahy v rodině, nebo i nějaké karmické záležitosti. Většinou to s rodiči zamává, zastaví je to a nastaví jim úplně jiné priority.

Naprosto prvotní je záchrana dítěte a přání jeho vyléčení. Zpravidla přichází i ochota udělat pro dítě všechno. Jako se točí v této společnosti vše kolem peněz, i zde přichází na řadu peníze. Shánějí se peníze na léčbu, pořádají sbírky.

Ale ne všichni mají dobré úmysly. Také jsem se spálil. Proto pomáhám jen konkrétně, nebo poskytuji dary organizacím, které považuji za spolehlivé a prospěšné. Ideální jsou pro mě DMS, nebo poskytnutí jednorázové finanční podpory, obvykle jako dárek před Vánoci.

Zdravotní klaun si mou podporu zaslouží. I když bych si víc přál, aby tu už nemusel být, aby děti byly zdravé a ideálně ve zdravé společnosti.

Společné bydlení

Hodím se na svou pracovní funkci?

Možná dříve ano. Snažil jsem se být svědomitý, poctivý a učil jsem se novým věcem. Bavilo mě ve své funkci se snažit lidem pomoci a také poznávat lidi. Začínal jsem poměrně nadšený v roce 2018, odešel jsem na družstvo ze státní správy, kde jsem se začal cítit jako šikanující parazit na stranu těch šikanovaných.

Musím přiznat, že mě to svým způsobem osvobodilo. Ale ta léta mě udolala, změnily se okolnosti, a hlavně jsem se změnil já. Přišel Covid, pak válka, energetická krize, inflace. Všechny průšvihy mě nakonec posílily, nějakým způsobem se vyřešily, někdy lépe, jindy hůře, ale také mě vyčerpaly a způsobily nedůvěru ve stát

a jeho instituce, tedy spíše v lidech tam působících. Nicméně nelze paušalizovat, protože jsem se setkal s těmi, kteří mi pomohli a mám dojem, že většina těch lidí (zejména na lokální úrovni) je lidská, ale svázaná systémem a hloupými pravidly, tak si nemůže moc dovolit a pomoc jen tak, aby se vyhovělo těm pravidlům.

Pokud to úředníci už nemohou snést, tak odcházejí, příp. když se vzepřou, jsou vyhozeni. Tohle nám ukázal Covid. Přiznávám jsem demotivovaný a také proměněný, nechci mít život pod kontrolou a svázaný nesmyslnými pravidly. Navíc jsem postoupil ještě dál, systém už mě neštve, ale je pro mě směšný. A v tom případě už mu tak sloužit nemohu. Rozhodně ne horlivě, abych se osvědčil a přesvědčil lidi, že na to mám.

To už mi nejde. Neumím se přetvařovat, neumím se radovat z nesmyslných pravidel, které zbytečně komplikují práci a úplně se míjím s těmi nárokovými lidmi, kteří dobře znají svá práva, a ještě lépe mé povinnosti. Navíc dost z nich nevlastní byty pro bydlení, ale pro zisk.

Řekl bych, že má duše už volá po střídačce, ale mé ego chce misi dokončit a řádně předat (to se dá i dřív). A pak odejít do důchodu, nejspíš předdůchodu. Vyjde to tak akorát, a tak na tom pracuji.

Dospěl jsem k závěru, že se hodím jen na část té funkce, která mě docela baví. Ale už nechci zažívat žádné schůze vlastníků a ani byrokratickou šikanu.

Ale ještě tu mám důležité věci k dokončení, na kterých je třeba pracovat. Navíc o prázdninách je to klidnější, ten hektický půlrok mám za sebou a rozjede se to zase až na podzim. Když na mě padne z toho splín, stačí si o tom popřemýšlet, vypsát se z toho a sdílet to na blogu. Jestli to někdo bude číst a jak to na něho zapůsobí, je už věc čtenářova.

Mně se uleví a mohu tak pracovní den strávit s lepší energií a motivací.

Kdo vymyslel společenství vlastníků?

Nevím, ani jsem po tom nepátral, jen vím, že v tom žiju a hlavně pracuju.

Říkám si, že to musel být buď hodně naivní dobrák nebo geniální lump. Ale řekněme, že spíše platí heslo „cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly.“

Cestu k SVJ asi vydláždily špatné zkušenosti s tehdejšími OPBH a možná i některými bytovými družstvy. Družstevnictví asi obecně ublížila násilná kolektivizace a vznik JZD.

Ale pojďme si napsat pár rozdílů mezi družstevníkem a vlastníkem. Družstevník byt nevlastní, ale má ho k doživotnímu užívání, pokud plní podmínky členství v družstvu. K čemuž obvykle stačí, když hradí nájem pravidelně a včas a když konzultuje zásahy v bytě s vedením družstva. Líbí se mi věta, že družstvo vzniklo, aby uspokojilo bytové potřeby svých členů. Z čehož plyne, že bytovou potřebou člena je jeden byt.

Také má družstevník na členské schůzi jeden hlas bez ohledu na velikost bytu a jako pozitivum vidím, že se s družstevními byty méně kšeftuje a že většina nájemců družstevních bytů v nich i bydlí. A pokud je celý dům družstevní, výhodou je, že většina bydlících se sousedsky zná.

A co ti vlastníci? Dle vlastní praxe rozlišuji tři typy v bývalých družstevních domech: vlastník starousedlík, který si byt převedl do vlastnictví, vlastník, který si byt koupil pro své vlastní bydlení a vlastník, který si ho koupil jako investici (tj. za účelem zisku a ne bydlení) a pronajímá ho. V takovém domě se časem změní sociální struktura obyvatel a postupně nastává i výměna sousedů. Nejprve ubývá družstevníků, přibývá vlastníků (jak původně bydlících, přistěhovaných, ale i investičních). A najednou se stane, že je dům obsazen třeba až polovinou zde nebydlících vlastníků, kteří si neprožívají své denní sousedské slasti a strasti, ale o domě (na základě svých vlastnických podílů), spolurozhodují.

A jak je víc lidí s různými zájmy, je těžké se na něčem dohodnout. Také jak je systém složitý a navíc činovníci (statutární zástupci) ručí svým majetkem, tak ubývá lidí ochotných do toho vstoupit, a tak se objevila náhrada: profesionální předsedové a správci. Přece jen domy vytvářejí nějaké peníze a je třeba je udržovat a rekonstruovat.

Tak tu máme fenomén SVJ ve společném bydlení. A také ještě „hybridy“, kdy je dům složený většinou z vlastníků, a ještě tam přežívají zbytky družstevníků.

Co se zpočátku zdálo jako dobré řešení, se časem vyčerpalo a pro sousedy v domě to jde spíš od desíti k pěti, tak na druhou stranu pro firmy, investory a potažmo právníky (protože ti se v tomto byznysu vyskytují v hojném počtu) je to samozřejmě čím dál lepší.

Výsledkem je ta tolik diskutovaná nedostupnost bydlení pro mladé rodiny, které pomalu už neřeší ani ty otrocké hypotéky.

Jak z toho ven? Upřímně nevím. Možná se řešení ukáže až celý systém zkolabuje a až peníze díky tomu přestanou hrát roli „modly“ a „prestiže“. Až dojde na zchudnutí právníků, bankéřů a byrokratů nebo aspoň oslabení jejich moci a vlivu nějakým tím „nárazem do zdi“.

Nebo se nám povede postupně ten systém změnit, zlidštit, zjednodušit. Myslím si, že řešení přijde až s tou změnou systému založeného na pravidlech (silnějšího) na systém založený na lidskosti. Dá-li Bůh, Příroda, Vesmír a lidé to dokážou.

Osobní výlevy

Čekáš jak panenka v koutě ...

... až najdou tě? Nelze se spoléhat na to, že někdo udělá něco za tebe. Nelze očekávat, že se věci pohnou bez tvého úsilí. Pokud něco stále odkládáš, pak neočekávej, že se něco stane.

Udělalš řadu dílčích věcí, pomáháš tomu na svět. Ale zároveň zůstáváš v něčem, v čem už moc nechceš pokračovat, ale nedovolíš si radikálně odejít. Ten hlavní důvod je, že nechceš ublížit druhým a chceš odejít tehdy, kdy máš (kdy ti to skončí) a máš před sebou řadu úkolů, které chceš splnit a je třeba se soustředit především na ně. Neodkládat je.

Takže to druhé spíš necháváš plynout. Nebo u ledu či koňovi. Víš, že bez práce nejsou koláče a také víš, že tlačit na pilu se nevyplácí a také se něčemu vyhýbat, protože k tomu máš odpor, nic neřeší, protože tě to stejně dožene. Je třeba se s tím vším vypořádat a dosáhnout, jak se říká čistého stolu. Máš na to sice ještě dost času, ale ten se rychle krátí.

Tak hybaj řešit věci, které řešit potřebuješ. Aktuálně, prioritně, i když se ti do nich moc nechce. Omlouvá tě jedině to, že očekáváš narození třetího vnoučete, že nevíš, kdy to přesně přijde a zároveň víš, že je rozumnější některé záležitosti řešit až potom.

Také jsi na některé věci čekal, protože na tom pracovali jiní a až teprve nyní si od nich tu práci dostal. Ale na něčem jsi pracovat mohl, ale odložil jsi to. I když to také tak úplně není. Nevykašlal ses na to. Oznámils to na nástěnce, nechals tomu čas, ale nikdo se ti neozval, proto ti nezbyvá než oslovovat a přemlouvat lidi osobně. A zrovna o víkendu se ti nechtělo.

Nicméně už je čas. Nejvyšší čas. Chtěl bys prodat své knihy, přednášet, ale život si tě zatím směřuje jinam. Opravdu? Záleží přece na tvém rozhodnutí, na tvé volbě. Vědomě ses rozhodl, že svou misi dokončíš, že vyčistíš svůj pracovní stůl, že se popereš s kostlivci ve skříni, že se postavíš čelem následkům svých předchozích činů a rozhodnutí.

A že to ostatní počká, protože tě to neživí, máš to jen jako koníčka, radost a prostředek na odreagování a dobytí energie, abys jí měl dostatek na to udělat to, co tě zrovna nebaví.

Tak se v tom koutě neschovávej a udělej to, co je potřeba udělat. To, co sis naplánoval. Bez toho se totiž dál neposuneš. A víš to.

Jasně. Ale odkládat a vymlouvat se je tak „sladké“ a dneska je cool lenost nazývat prokrastinací, protože to nezní tak tvrdě. Navíc je to odborný výraz, který z toho udělal diagnózu, nemoc, důvod k soucitu nebo dokonce přednost.

Dívám se a dívím se

Mám oči, tak se dívám a pozoruji. Mám opravdu co pozorovat, na co se dívat. Dívám se na vnoučata a mám z nich radost, dívám se v přírodě na květy, stromy, krajinu, ptáky, pozoruji našeho psa a naše domácí terarijní mazlíčky a mám z toho radost.

Fotím na mobil, snímky mi pořizuje i fotopast. Něco z toho sdílím i tady. Dívám se na internet, dívám se i na televizi, ale tady si moc radosti neužiju, tu radost je třeba tady hledat. Nalézt se dá, ale je to poměrně těžké. Protože není prvoplánová.

Prvoplánové je zaměření na propagaci, reklamu, negativitu, strašení, násilí. Tohle mi rozhodně radost nepůsobí, proto to moc nesleduju a dívím se, že se najdou ještě lidé ochotní a schopní to sledovat.

Také se dívím těm, kteří jsou schopni šířit sofistikované lži, polopravdy, dogmata a ani se nezačervenat. Určité názory a narativy propagovat, jiné zamlčovat až cenzurovat. Je v tom ideologická zaslepenost nebo jen poslušnost kvůli hypotéce či kariéře? Asi jak u koho.

Proto více sleduji ty, kteří jsou sví, autentičtí, něco tvoří a předávají ostatní. Proto obdivuji ty, kteří se se srdcem na dlani pustili do odvážných projektů a díky radosti z tvorby vybudovali něco úžasného. Třeba svou zahradu, sbírku či muzeum, rodinnou firmu, opravili ruinu, malují obrazy, píší knihy, hrají ochotnické divadlo, muzicírují. Prostě dělají něco pro radost duše své a tím i druhých.

Obdivuji ty, kteří pomáhají druhým, protože jim to dává smysl, ale nedělají to na svůj úkor. Ideální je umět si pomoci v rámci nejbližší rodiny. Ne vždy se to daří, někdy je těžké překonat jiné úhly pohledu, odpustit staré viny a křivdy, vystoupit z rodové zátěže či z dobře zažraných zvyklostí.

Ale dívím se tomu, když na sebe lidi za sebe poštvávají právníky, kteří jediní na sporech vydělávají. Protože, pokud v rodině neexistuje nějaká elementární dohoda, pak je cokoli jako např. dědictví či rozvod, daleko těžší. Málokdo se umí dohodnout tak, aby to moc neodnesly děti nebo staří lidé.

Celodenní péče o nemohoucí staré rodiče je vyčerpávající, nedoceněná a mnohdy ani není možná. Systém tomu není nápomocný. Pokud by totiž jeden uživil rodinu ze své práce, pak ten druhý má čas a prostor se třeba postarat o rodinné příslušníky, pokud ale ztráta jeho příjmu ohrožuje chod rodiny, např. nemožností splácet půjčky, platit drahý nájem, pak se ani nedívím, že jsou plné domovy seniorů, a ještě se dlouho čeká.

Samozřejmě nemoc nejbližších moc radosti nepřináší, navíc je to často horší než nemoc vlastní. Jen člověk často moc neví, jak pomoci a v mém případě je to trochu složitější, když preferuji funkční medicínu a psychosomatiku.

Pak je pro mě těžké dívat se na nemocné známé, kterým by třeba pomohl jiný přístup k životu, nějaká smysluplná změna životosprávy či posílení psychické odolnosti. Už se dívím těm, kteří stále věří, že někdo jim pomůže a poradí líp než oni sami. Jistě, k iniciaci vlastní změny často potřebujeme pomoc a podporu někoho druhého, často i znalosti a dovednosti.

Asi je dobré se rozhlédnout, poznat možnosti a pak se pevně rozhodnout, co dělat. Osobně dávám přednost přirozenosti. Jak se dívám, tak jsem pochopil, že civilizační chorobu asi nemůže vyléčit civilizace, která ji způsobila. Nicméně může ji léčit až do smrti. Má na to vybudovaný ziskový farmaceutický průmysl. Tak se tomu nedívím.

Kdy jsem nejšťastnější?

Jednoznačně v přírodě, bez mobilu a daleko od počítače. Práce kancelářské krysy mě dávno nenaplňuje, digitalizaci a byrokracii nepovažuji za pomocníky, ale škůdce, kteří šikanují a buzerují. Celý tenhle korporátně globální systém považuji za jedno velké šílenství.

A mým cílem je, se mu vyhnout. Už s tím nebojuji, protože už je ta hra pro mě směšná a v podstatě ji hraju hlavně v práci. Mimo práci si to zařídím jinak. A vlastně trochu i v práci se snažím té administrativě tak moc nevěnovat, resp. splním si to, co musím a vím, že to za mě nikdo jiný neudělá. Ale jestli to udělám hned, nebo za pár dní, to je jedno.

Jistě, mám své termíny a občas potřebuju něco vyřešit okamžitě, často je to lepší udělat hned, protože na to člověk nemusí pak myslet. Ale občas si odpočinu, podívám se na ty internety a někdy i něco vyfiknu, nějaký text na svůj blog či web.

Většinou tvořím takto doma, ale občas potřebuju vypnout, tedy přepnout myšlení a odpočinout si od toho „formálního“ a udělat něco tvořivého. Hodí mě to do radostnějšího módu.

Už dávno mě jeden bývalý zkušený kolega v mé první práci seznámil s dvěma vrcholy pracovního dne, jimiž jsou „oběd“ a „odchod“. Čím jsem pracovně starší, tím si jich víc užívám, a nevalil by mi ani definitivní odchod.

Celkem pracuji rád, ale chci, aby mi práce dávala smysl, a ještě lépe přinášela, když ne radost, tak aspoň uspokojivý pocit ve smyslu: „to se mi povedlo“. Jako intelektuálové mi vyhovuje fyzická práce, kdy si člověk vyčistí hlavu, nejlépe to jsou práce spojené se zahradou a chatou, tedy většinou práce na čerstvém vzduchu.

Člověk takhle vlastně tvoří v přírodě, nebo dokonce spolutvoří s přírodou. A to jsou ty šťastné chvíle. Pak si samozřejmě užívám i ty šťastné chvíle s rodinou, kdy je to nyní ještě příjemnější, když máme vnoučka (1,5 roku) a v očekávání je každým dnem další vnouče (tentokrát od syna) a do konce roku bude mít dcera druhé dítě.

Šťastní rodiče a samozřejmě i prarodiče. Být šťastný není o penězích, ale spíše o drobných každodenních radostech. Snažím se si každý den nějakou radost udělat. Pobyt v přírodě a pohyb mi tu radost přináší téměř vždy a téměř okamžitě. Především v módu tzv. přítomného okamžiku „tady a teď“. Radost je pro mě je i sednout si na balkon a pozorovat na obloze létající rorýse a netopýry.

Radost si dokážu prožít i sám, v tom klidu a harmonii jsem šťastný. Protože to jsou chvíle, kdy se duše tetelí.

Moje proměna

Ne, nestávám se broukem, jak zpívá Xindl X ve své písničce. Ale změnil jsem se, to zas jo. Jsem na cestě k sobě, ke své duši. Jsem na cestě spirituality, radosti, tvorby, zvyšování vědomí.

Na této cestě potkávám nové lidi a ztrácím některé staré a zažívám spoustu překvapení a někteří jsou z mé proměny skoro zděšení. Ztrácím vztah k Matrixu, totiž už mu nenaskakuji na manipulace strachem, probudil jsem se z hypnózy, a to samozřejmě irituje ty, kteří v tom jedou.

Byl jsem hodný chlapec a snažil se vyhovět všem. Potřeboval jsem se naučit říkat NE. Potřeboval jsem se osvobodit od vzorce chtít se zavděčit všem. Tak ke mně přišly Čtyři dohody, potřeboval jsem nabrat odvahu, tak jsem začal psát blog (svůj veřejný deník).

Posunul jsem se z pozice bojovat, přesvědčovat, tohle mi nesedí. Asi i díky mému příjmení ke mně více sedí „tichá voda břehy mele“, a také jsem šťastný jako introvert a preferuji harmonii a klid, místo hněvu a boje.

Cesta měla nějaké slepé uličky, tady bych mohl jmenovat i nějaké ty ezo-skupiny a konspirace, ale mělo to nějaký účel. Tím účelem bylo poznání a posun. Nahlédl jsem ze zvědavosti, nějaký čas něco hltal a pak o tom přemýšlel. To dobré poznání je v tom, že mě to dostalo k úrovním vědomí a Dr. Davidu R. Hawkinsovi a jeho knihám.

Poznal jsem tak osobně dost inspirativních lidí, nebo aspoň byl na akcích, kde vystupovali. Byli to většinou lidé, které začal mainstream odmítat. Přitom ještě před Covidem jste se s nimi mohli v mainstreamu potkat. Jenže, jak se hlavní proud zužoval, už se do něj nevešli a byli z něj vyhnáni. Tak vznikly alternativní média.

Naučil jsem se nehodnotit, sestavil jsem knihu a tu následně vydal. Ve své současné práci jsem se vypořádával s mnoha problémy a poznal jsem lidi, kteří mi pomohli a ty druhé, kteří mi ale ve výsledku taky pomohli. Uvědomit si, na co nestačím, co jsem nechal zbytečně „vyrůst“, protože se mi to nechtělo řešit, nebo jsem si stále něco nalhával.

Když se zpětně ohlédnu, tak mi bylo pomoheno a posílilo mě to. Naučilo mě to více pokoře, vděčnosti, trpělivosti. Věci pouštět, nemít je pod kontrolou, netlačit na pilu. Pochopil jsem, že nejdřív je třeba napřít své síly nějakým směrem ideálně s čistým záměrem a začnou se dít věci, když přijde jejich čas. A samozřejmě vím, že mě to bude stát nějaké úsilí, protože v realitě, v níž žiju, to jinak nejde.

Takže jsem pustil i nějaké konspirace, které mohu tak maximálně připustit, ale nečekat, že se zrovna teď už stane to, co se mělo stát už před deseti lety. Soustředil se na to, co mohu ovlivnit a na žití přítomným okamžikem. Převzal jsem za svůj život odpovědnost, a proto ctím svobodu, která je pro mě ohromně důležitá.

Když se konspirací přikrývá lhaní, nakonec se pravda vždy odhalí. Obvykle v momentě, kdy už nikoho nezajímá a jede se něco jiného. Vzpomínáte: „očkováný proti Covidu nikoho nenakazí a je chráněn lépe a radostněji než při posílení své imunity proděláním nemoci“, „nosit roušku v lese a sám v autě je správné a účinně chrání“, tak třeba tyhle „pravdy“ mainstreamu se paradoxně ukázaly jako největší konspirační teorie a dezinformace.

Také dnes raději potkávám lidi s nadhledem a humorem. Lidem, kteří se berou moc vážně, zvláště své pozice a majetek, už se snažím spíše vyhýbat a už je ani moc nepotkávám. Asi proto, že jsem se změnil a už mě nemohou ze své úrovně vědomí pochopit.

Nepohodlný

Stal jsem se "disidentem" režimu reálného covidismu a od té doby se to se mnou táhne. Díky tomu jsem žil nějakou dobu v nepohodlí, neboť jsem nebyl ochoten vyměnit přemýšlení, kladení otázek a hledání odpovědí za pohodlí poslušnosti.

Což je cesta snadnější a mnohem pohodlnější. Jdete s davem a posloucháte autority, a to i tehdy, když s nimi nesouhlasíte a jste přesvědčen, že si zdraví v respirátoru nejen nechráníte, ale naopak ohrožujete, protože hůře dýcháte a vdechujete své vlastní zplodiny.

S respirátorem jsem nikam nechodil, spíš jsem ho nahradil rouškou, když nebylo zbylí a snažil se mít aspoň uvolněný nos. Pro sebe jsem si pohodlí udělal. Ale pro ostatní jsem byl ten nepohodlný, narušoval jsem jejich pohodlí.

Ale brzy jsem byl jako neočkovaný vykázan ze slušné společnosti, tak jsem začal poznávat podobné neposlušné a nepohodlné. A musím napsat, že mi to můj život obohatilo.

Na druhou stranu jsem přišel o spoustu lidí, které jsem zklamal. Takový hodný člověk to byl a vyklubal se z něho antiwaxer a co hůř chcimír a dezolát. Na Covid se už zapomnělo, zase tu máme kampaň a Otáková Foltýnoví nespí. Protože ti "dezoláti" a "dezinformátoři" nijak neubývají.

Že by přece jen ubývali? Možná, že jen drží "hubu a krok", ale myslí si svoje. Někteří mluví, či píšou, jak jim zobák narostl. Patřím mezi ně, protože mi to nedá.

Při svém vědomí a svědomí už musím být autentický a upřímný. Jinak bych totiž šel sám proti sobě, a to bych odnesl nejspíš na zdraví.

Je to nepohodlné a jsem pro ten režim asi i sám nepohodlný. Ale tak moc si nefandím. Můj význam (a vliv) je opravdu nicotný.

Odpojení?

Přemýšlím o tom, zda se mohu odpojit. A také nakolik jsem odpojený. Ale nejdřív si musím definovat od čeho se mohu a chci odpojit.

Ono to tak jednoduché není, protože přirozeně se nejde odpojit, když jsme všichni JEDNO, nebo jinak: každý jsme droboučkou a jedinečnou součástí CELKU. Přesto to lidé (?) dokázali. Dokázali přijmout „matrixovou“ iluzi reality a odpojili se tak od Přírody, od Boha a Sebe samých.

Protože to dělají dlouho a žijí to zde po generace, nebo chcete-li po dobu všech svých pozemských inkarnací, zvykli si na to a nechtějí tu iluzi (matrix) opustit. Mají strach se „odpojit“, navíc jsou umně hypnotizováni, ale ne všichni v té hypnóze jedou.

A zde je to jádro pudla. Odpojit se od té iluze, nenechat se manipulovat strachem, davovou psychózou. Jde to, ale je to hodně náročné. Na téhle cestě k sobě, své přirozenosti a autenticitě zjišťujete, že to těm okolo vadí.

Ty nejsi očkováný? Ty odmítáš léky? Ty nevolíš toho („mediálního“ dobroděje), ale toho („mediálního“ zlosyna) nebo dokonce nevolíš vůbec? Ty ani neexistuješ, protože nejsi aktivní (neujíždíš a nejsi závislý) na sociálních sítích? Ty nesleduješ zprávy a politické debaty? Ty odmítáš technologický pokrok jako občanku v mobilu a (smart) internet věci? Ty opravdu nejsi normální?

Opravdu nejsem normální (a dokonce se tím chlubím), preferuji přirozenost, zdravý rozum, cit pro věc. A vím, že v tzv. normální společnosti (psychoticky zmanipulované strachem) působím nepatřičně a těm zhypnotizovaným lidem (v roli oběti a s nižší úrovní vědomí), nic vysvětlit nemohu, protože to nemohou pochopit. Úplně se mímám. To, co oni berou vážně, je mi k smíchu.

Ale jinak je mi z toho smutno, tak o tom aspoň napíšu. Když se aspoň jeden čtenář nad tím zamyslí a změní díky tomu svůj život ve prospěch života, lidského bytí, pak to psaní má smysl.

A jestli za to, co píšu, budu popotahován? Proč bych měl být a čím mi kdo může ublížit? Zrušit facebook mi nemohou, protože tam skoro vůbec nechodím a nic nekomentuju ani nelajkuju. A navíc bych to uvítal, protože jsem zapomněl nějaké přístupy a nedostanu se k tomu, abych to zrušil sám.

Vyhodit ze zaměstnání mě také nemohou, jednak se blíším důchodu, tak by mi to vůbec nevadilo, a jednak se na moji funkci nikdo nehrne. Také já se nikam nehrnu, kariéru už neřeším, jen tak jsem a žiju. Podle svého.

Jistě, ne úplně soběstačně a nezávisle, takhle úplně se oddělit od společnosti je v zásadě nemožné, ale je možné nehrát hry, které nechci a tím vlastně svým způsobem „sabotovat“ tu (jejich) snahu přinášet mi „dobro a pohodlí“ proti mé vůli (a hlavně mému cítění) a tím mě pomalu zotročovat.

Takže od Života jsem se neoddělil, ale od té matrixové hypnózy se odděluji. Ale protože jsem se nerozhodl stát se poustevníkem, zůstávám kvůli svým blízkým ještě „připojen“. Ovšem s tím, že se vždy na nějaký čas „odpojím“, abych si ten život užíval. A nemyslím to užívání bezduché, povrchní, ale to užívání hlubší, duchaplné, tvořivé a radostné.

Takové ty opravdové radosti života, žití v přítomném okamžiku, žití v pozitivním nadhledu. Díky vyšší úrovni vědomí si takové žití mohu dovolit.

Jen vím, že většina lidí si to neuvědomuje, proto zůstává v zajetí „hypnózy“, které se díky tomu stále daří ona manipulace strachem. Tak snad všeho do času.

Odvaha k důvěře

Mnozí důvěřiví lidé dostali v poslední době v životě lekci. Naletěli podvodníkům, přišli o peníze, o iluze, odkryli masky, začali dokonce pochybovat o systému.

Začal se jim hroutit svět, pocítili prázdnotu, často beznadějí a přestali důvěřovat lidem, institucím. Začali pochybovat o sobě a svém životě. Pocítili nutnost změn, začali si klást otázky a hledat odpovědi na ně. Začali se dostávat z vnějšku dovnitř. Život se jim převrátil naruby.

Jak se to týká mě osobně? Začal jsem se měnit, při tom hledání jsem více poznával, často metodou pokus omyl, prožíval zkušenosti, lekce, vyrazil jsem na cestu, občas bloudil, občas nevěděl kudy kam. Pak jsem se pro něco rozhodl a ono se pak ukázalo, co mé rozhodnutí přineslo.

Sice jsem opustil důvěru v systém, resp. matrixovou hypnózu, ale naopak jsem si zachoval naději a důvěru v lidskost, začal jsem poznávat božskou přítomnost v sobě, zkusil jsem něco nového a leccos si prožil.

Uvědomil jsem si důvěru v Život, jeho plynutí, dynamickou rovnováhu přírody a blbnutí zblblého lidstva pod vlivem „hypnózy“ a procitl v to, že mám řešit jen to, co mohu na své úrovni ovlivnit a jsem svobodný jen tak, jak na druhou stranu přijímám zodpovědnost za své myšlenky, slova a činy.

Došlo ke ztrátě mnoha iluzí a jsem za to vděčný. Došlo k odvaze nelpět na něčem, co už nepotřebuji. Došlo k odvaze udělat něco proti pohodlnosti: nedat se očkovat proti Covidu a spolehnout se na svoji přirozenou imunitu. Došlo k odvaze vstoupit na blog, pak změnit blog, měnit zaměstnání. Došlo k důvěře své duši a poskytnout ji potravu v podobě radostné energie, přítomného okamžiku a k procitnutí, že když mám z něčeho nepříjemný pocit, mám si na to dát minimálně bacha. Došlo k lekci a nepříjemným zkušenostem, které mě v důsledku posílily a často testovaly moji odvahu, ochotu, lidství a také pokoru a trpělivost.

Nevím, co mi život přinese, jak se mnou zamává, jak mě potěší? Ale vím, že životu důvěřuji. Také důvěřuji některým lidem, jiným jsem třeba důvěřovat přestal.

Nedůvěřuji virtuálním sociálním sítím, nedávají mi smysl, i když by mi třeba mohli pomoci, kdybych se překonal. Zkusil jsem se překonat a s cílem pokusit se propagovat svou knihu jsem znovu vstoupil na Facebook a teď z toho couvám. Ta zkušenost s knihou je docela zajímavá. Díky ní jsem se mnohé naučil, mnohé poznal, získal zkušenost s některými lidmi. Asi se nehodím do škatulek, jsem jinej, jsem divnej.

Už to byla odvaha, začít důvěřovat sobě a začít o tom všem psát na svém blogu a prostřednictvím něho to sdílet. Tiše, privátně, bez velkých gest, reklamy, lajků, tisíců sledovatelů. Dělam to pro radost a psychickou pohodu.

Když to někoho potěší či inspiruje, je ta radost vícenásobná a energie radosti se přenáší. Svým čtenářům důvěřuji, přestože znám jen některé, kterým opravdu důvěřovat mohu. Na druhou stranu odvaha k důvěře mým čtenářům mi nemůže chybět, protože to bych se jinak bál psát a publikovat své texty.

Stěžovat si můžu ...

... leda tak na sebe. Že jsem byl líný, že jsem něco udělal, nebo naopak neudělal, že se mi něco nepovedlo. Že jsem nevyužil příležitost. Že mám k něčemu odpor.

A to je rozdíl mezi člověkem s vyšší myslí a s nižší myslí. Ten s tou nižší myslí, to má jednodušší, protože vždy najde nějakého viníka, na kterého si stěžuje. Takže občas zažiju situace, kde jsem tím viníkem já. A na mě se stěžuje.

Je mi to spíše jedno, rozhodně mě to nijak neděsí (to možná dřív, dnes už ne), protože všechno má řešení při troše snahy a vůli komunikovat a dohodnout se. Uznávám, že ke stížnostem mají důvod a příčinu jsem jim zpravidla zavinil já sám. Sice jsem na úřední pozici, ale nejsem tím pravým úředníkem, který má (chce mít) všechno pod kontrolou. Nechávám věcem volný průběh a jsem více benevolentní a někdy až laxní.

Nevím, zda je to moje charakterová vlastnost (částečně ano), ale spíš jsem k tomu dospěl, jak stoupám v té úrovni vědomí. Díky tomu se s většinou takových lidí mímám, a to ještě ke všemu tak, že já mohu chápat jejich motivy a chování, ale oni toho schopni nejsou.

Na jejich uvažování jsem asi moc nad věcí. Ale oni mě mají spíše za lhostejného, někteří dokonce za škůdce, zrádce, pokrytce. Něco vysvětlovat je marné. Což je docela smutné a nemůžu s tím nic moc dělat. Je však zajímavé to pozorovat a nevěnovat tomu moc energie a pozornosti.

Vlastně je to o pocitech křivdy, resp. viny, které v sobě někteří máme a nechceme je opustit. Tady existuje jediná cesta: odpuštění. Nečekat, že někdo přijde a řekne promiň, ale nejdřív odpustit sobě a následně druhým. A není to o mentálním odpuštění, ale o srdečném odpuštění, to bývá uzdravující. Tím se křivda vyléčí a už nezatěžuje člověka a jeho vztah.

Nedá se ovšem říct, že by zmizela úplně, pokud ji živí ten druhý a odpustit nedokáže. Ale faktem je, že to není můj problém, ovšem na druhé straně s tím nějak musím žít, pokud nechci vztah (zejména rodinný či partnerský) nějak ukončit. Může přetéct míra, ale na druhé straně, když jsem odpustil a toho druhého mám

rád, by to do vztahu nemělo nějak moc zasahovat, vyjma toho bolavého místa, s nímž se ten druhý ještě nevypořádal.

Otázkou je, zda mu v tom mohu pomoci? Zda mám pomáhat i tehdy, když si o pomoc neřekl? A tak se může stát, že si jeden o pomoc neřekne, ale očekává ji a ten druhý jeho očekávání nenaplní. Neví jak a neuvědomí si, že by třeba jen stačilo zvednout telefon a chvíli naslouchat. Pocit křivdy je tu hned. A na druhé straně může přijít i pocit viny.

Ale život jde dál a nemá se žít minulostí, z té je třeba se pouze poučit, aby člověk neopakoval stále stejné chyby dokola. Budoucnost si tvoříme v přítomnosti. To, čemu věnujeme energii a pozornost se odráží i v našem životě.

Tak si ho vlastně tvoříme sami. Na vlastní odpovědnost. Něco nám do vínku nadělil osud, karma, genetika. Dostali jsme nějaké vlohy, talenty a máme potenciál je nějak zúročit. Ale nemusí se to povést. Vždyť kolik talentovaných umělců, např. básníků a spisovatelů se celý život (nebo jeho převážnou část) živilo něčím jiným.

Snažím se život žít a starat se hlavně o to, co mohu sám ovlivnit. A jistě mohu ovlivnit i své zaměstnání, přístup k věcem a soulad se svou duší. Ten zatím řeším tak, že pracuji na záměru odchodu a předání funkce, dokončení nějakých záležitostí, které bych měl dořešit a nenechávat na svých následovcích a samozřejmě dopřávám si prostor k radosti duše ve chvílích volna.

A když se mi něco nepovede, můžu si stěžovat? Jistě, ale hlavně sám na sebe, protože to je cesta k přemýšlení, jak to napravit či zlepšit.

Terapeutem sám sobě

Baví mě psaní. Píšu blogy, glosy. Je to pro mě terapeutické, vypíšu se z negativních pocitů, které ke mně přicházejí. Tímto způsobem si je zpracuji, aby mě už dál neobtěžovaly. Také si pokládám otázky a při psaní mě napadají odpovědi.

Je to taková péče o duši. Samozřejmě sdílím na svých stránkách a blozích i radost. Nedělám to ale na žádných sociálních sítích a nevydělávám na tom. Žádnou finanční podporu jsem cestou svých webů nezískal, tak jsem tu informaci o možné podpoře na svých stránkách zrušil.

Nějakou podporu jsem získal za internetový prodej své knihy, resp. knih. Jinak své texty na svých internetových stránkách nabízím zdarma. Mám svůj způsob psaní, je to má tvorba a také můj způsob sdílení.

Mé texty si ke svým čtenářům cestu našly, pokud ne, tak asi čtenáře nezajímají. Dnes lidé nemusí mít výhrady k textům jako takovým a názorům, ale k autorovi. Zvláště pokud už je někde někým onálepkován, protože nejde s davem. Či třeba odkazuje na nějaké „podezřelé“ osoby a stránky, které jsou v současnosti v nemilosti.

Jsem jiný. Sice slušný, ale ne poslušný. Být neposlušný je ohromně snadné, protože prostor pro diverzitu názorů se ohromně zúžil a je skoro nemožné pro svobodomyšlného člověka s nevymytým mozkem (a svědomím) se do těch nastavených mantinelů vejít.

Tak snad se ta společenská atmosféra s novou vládou aspoň kousek změní. A vrátí se k větší otevřenosti a názorové pluralitě.

Psaní (a jeho veřejné sdílení) je pro mě návrat k psychické pohodě. Inspirace mám, zdá se, dost. Ale léčím se v přírodě. Je to hlavně balzám na duši, ale navíc se v té přírodě obvykle pohybuji a pozoruji. Potřebuji slunce, vodu, vzduch, les, louku, zahradu, rostliny, stromy, živočichy.

Takže za tím vyrážím za humna, protože to mám nejbližší a mohu tam být každý den, ale také na výlety, dovolené, za fyzickou prací na chatu, zahradu. A dnes i s kočárkem, na pískoviště a dětské hřiště s vnučátky.

Protože malé děti jsou přirozené. Ještě výchovou neztratily kontakt se svým božstvím. Tak si to teď jako dědeček užívám. Zatím s tím prvním vnoučkem, který je teď v tom roztomilém batolícím věku. Ale ty další miminka ho brzy doženou, jak jeho sestřenice, tak jeho mladší brácha.

Žiju svůj sen?

Když na to pohlédnu rozumem, tak vlastně ano. Žiju ve stabilním, dlouholetém manželství, bydlím v družstevním bytě, mám zahrádku a malou chatku s velkým pozemkem. Mám práci a dostatek peněz včetně rezerv. Blíží se mi důchod, pracuji v malém kolektivu a v podstatě na okraji systému.

Což vlastně jeden čas byl také můj sen. Vyhnul jsem se velkému korporátu, leccos si v pracovní kariéře vyzkoušel a zažil. Po žádné kariéře již netoužím. Už pomalu vyhlížím důchod. Mám jen sen odejít s čistým štítem z funkce a řádně ji předat.

Mám koníčky, které mě baví. Píšu si blogy a jsou lidé, kteří je i čtou. Měl jsem sen napsat a vydat knihu, což se mi splnilo (2024). Měli jsme sen pořídit si chatičku, což se nám splnilo už v roce 2017, měli jsme sen stát se prarodiči a naše děti nám to splnily (na konci roku 2023 první vnuk, v létě 2025 vnučka a v očekávání třetí vnuče ještě letos).

Měl jsem sen setkat se osobně a více poznat některé inspirativní lidi, což se mi také plnilo a plní. Bez zahradničení si svůj život nedokážu představit a bez častého pobytu v přírodě také ne. Navíc mi k tomu stačí pobývat na zahradě a chatě, což je často spojeno s pohybem a fyzickou prací. Pak mi stačí vyjít za humna, koupat se v řece, chodit na procházky se psem, zacvičit si, zadýchat a zmeditovat.

V podstatě své sny přímo žiju. Osobně jsem spokojený. Ale něco mě přece jen vadí. Hlavně mi to kazí radost a odčerpává energii, kterou pak musím dočerpat jinde. Zkrátka mi vadí, když mi někdo moc kecá do života, říká, jak mám žít, co mám dělat a co si mám myslet. A tomuhle se bráním, protože chci žít tak, jak chci já. Sice s ohledem na druhé, ale svůj život žiju já sám a přijal jsem za něj zodpovědnost, tak chci i tu druhou stranu mince: svobodu. Tu vnitřní mi nikdo vzít nemůže, to vím, ale chci i tu projevenou svobodu vnější. A samozřejmě nejen pro sebe, ale i pro své blízké. Kdo si své svobody neváží a není ochoten pro ni něco dělat, ten o ni může přijít.

A tak jsem se dostal na tu stranu méně pohodlnou (a samozřejmě i méně početnou) v současné lidské společnosti, ale zároveň na tu stranu víc svobodnou. Na tu stranu méně normální, ale o to víc přirozenou, méně systémovou, ale více lidskou. Na tu stranu, která jde více s proudem života než s proudem většinové společnosti. Byl to můj sen?

Asi ne, ale takhle se to prostě vyvinulo a jsem jaký jsem. Zbyly mi ještě nějaké sny? Ale ano, nějaké malé sny a touhy mám. Chtěl bych prodat knihy aspoň tak, aby se mi vrátily peníze do tohoto projektu vložené (stačí pokrytí nákladů). V důchodu chci žít dál od Prahy, ideálně blízko chaty, aby byla možnost chovat slepice, mít tam skleník a rozšířit pěstování dalších plodin. Mít zázemí pro vnučata.

Tak uvidíme, které sny mi ještě život vyplní. Moc neplánuju (jen nějaké krátkodobé věci a termíny), ale snít mohu. I ty „bláznivé“ sny, že bych chtěl rozmlouvat se stromy a zvířaty. A že bych chtěl svět bez válek, ohleduplné soužití lidí s přírodou a mezi sebou. Svět opravdový, pravdivý a láskyplný jako je život sám, když si ho dovolíte takhle žít.

Chci být upřímný, autentický a žít bez přetvářky a sebeklamu. Což jde samozřejmě mnohem lépe ve společnosti svobodné a zodpovědné. Ve společnosti, kde hlavní roli hraje lidství a moudrost. Zatím se zdá, že k takové společnosti máme ještě hodně daleko. Ale jak se říká „zdání klame“.

Nicméně mějme své sny, je to lidské a pracujme na sobě, rozvíjejme to lidství a božství v nás. Asi je to naše jediná naděje.

Plány, které nevyšly

Je na čase bilancovat rok. Začnu tím, co mi moc nevyšlo, nebo spíše jsem to odložil na později. Kdysi mě bavilo přednášet, byl jsem na přednášky zván z titulu své práce a naučil jsem se s Power pointem. Mám nějaké své přednášky a prezentace, které bych zájemcům promítl. Jenže, kde ty zájemce najít?

Netapetuji sítě, neumím se propagovat, krom blogu a webu, přesto jsem si říkal, že bych něco udělal. Založili jsme skupinu Zdravé Benátky, takovou malou buňku Zdravého fóra. Uspořádali jsme několik besed a přednášek, seznámil jsem se díky tomu se zajímavými lidmi.

Po čase to ovšem začalo upadat, začal jsem mít jiné starosti a řešil důležitější věci. Navíc jsem zjistil, že jediný, kdo mi v tom pomůže, je má vlastní žena a najednou už to nebylo ono. Mám si něco dokazovat? Když o to vlastně nikdo nestojí a když jsou důležitější věci, jako to nějak uspořádat v práci a rozrůstání rodiny, kdy jsme se během dvou let stali prarodiči tří vnoučat.

Vydal jsem knihu, něco rozdál, něco prodal, ale stále mám skoro polovinu výtisků u sebe. Zkusil jsem několik cest, jak ji dostat trochu do povědomí, i ten Facebook jsem si nechal obnovit, ale s ním si vůbec nerozumím, takže tudy cesta k propagaci a prodeji nevedla. Říkal jsem si, že na akcích, které budu pořádát, se něco prodá. Jenže, jsem je odkládal, protože jsem neměl čas kvůli práci, dětem, vnoučatům a starostem o „latifundie“. Vlastně mě to i přestalo lákat, i když vím, že by mě to bavilo, ale asi by to chtělo jiného organizátora. Zkusím muzea a knihovny a uvidím, zda se z toho něco vyvine.

Koupil jsem si kvůli prezentacím malý dataprojektor, abych mohl přednášet i tam, kde ho třeba nemají. Použil jsem ho jen jednou na akci, na níž se sešli tři lidi. Aspoň vím, že funguje.

Co tedy nevyšlo? Náklady na knihu se letos ještě nezaplátily, žádnou svoji přednášku či čtení jsem také neměl. Zajímavých akcí a setkání jsem se účastnil, to zas jo, ale jinde. A bylo fajn se setkat a třeba i mluvit s lidmi, kteří člověka inspirují. Takže se to vlastně povedlo. Také jsem se při tom obohatil zpravidla o nějaké zajímavé knihy.

Svým způsobem bylo zajímavé i mé krátké letošní účinkování na Facebooku. Občas jsem tam něco napsal, a hlavně se snažil upozornit na své blogy a weby, tedy dával jsem tam odkazy. Celkem jsem neměl reakce žádné, nicméně bráchu to docela iritovalo a synovi vadily jeho fotky, a hlavně fotky jeho dcery. Díky tomu Facebooku jsem zjistil, že mě v rodině v podstatě nechtou a nevědí, co píšu. Právě proto, že to netapetuji na sítě, ale píšu si to pro pár lidí, kteří už mě objevili.

Přiznávám, překvapilo mě to, ale rozčarován z toho nejsem, jen je mi líto, že jsou zklamáni z toho, že zjistili, že jsem jiný než jejich dosavadní představa o mně. Faktem je, že i já jsem zase zjistil něco, co jsem nevěděl o nich. Vzájemně se takto obohacujeme, třebaže ty „dary“ druhých nechceme přijmout.

Rok sice ještě neskončil, ale nepředpokládám, že by se něco mělo ještě významně změnit. Třeba ještě nějaké knihy prodám, ale hlavně se setkáme o Vánocích a tato setkání si užijeme, pak si i odpočineme a budeme prožívat ten klid a mír.

Ale jinak to byl rok plodný, většinově radostný a bohatý na události a překvapení.

Mimořádně plodný rok

Pro moji rodinu určitě. Letos nám přibyly dvě vnoučata, takže dohromady už máme tři. S tím dvouletým klukem je to opravdu zábava a samozřejmě náročné, a přitom poučné hlídání. Radost z rodičů, jak se svým dětem věnují a jak je to na nich vidět.

Rok opravdu radostný. A také náročný. V práci jsem měl hektické to první období roku, kdy došlo k důležitým změnám, které mi následně významně ulevily, jak časově, tak psychicky.

V březnu jsme letěli se ženou k moři do Egypta a samozřejmě mě ten týden v práci chyběl. Nicméně vše se stihlo včas, pak to pokračovalo dále a přes léto byl poměrně klid. Pracovní „horký“ podzim už byl více v klidu než obvykle.

Kromě toho jsem psal své blogové výlevy, dal dohromady malé knížky z blogování, upravoval své weby, vyzkoušel si Facebook, abych zjistil, že to opravdu není můj šálek kávy. Nicméně nebylo to tak marné, protože mi poskytl určité poznání a zpětnou vazbu, byť jsem tam pobýval jen občas a krátce. A samozřejmě jsem si užíval zahradničení, chataření, turistiky, koupání. A také děti, i těch nejmenších.

Běžné radosti a starosti, prostě život. Život, jaký si ho uděláš, takový ho máš. Také život v kulisách světového geopolitického dění, událostí komentovaných v médiích, což u nás byly hlavně volby do Sněmovny, které sice proběhly na začátku října, ale politici nás s nimi zatěžovali do poloviny prosince, kdy vzniká vláda a konečně může jít ta vláda v demisi na smetiště dějin.

Ale to jsou jen vnější kulisy, důležité je to prožívání a milosrdná paměť, která už dala zapomenout všem nepříjemným okamžikům v roce. A že takové byly. Bylo potřeba je prožít, přijmout a v důsledku přinesly úlevu, více času a psychické posílení.

Ovšem překážky, problémy, výzvy, průšvihy, ty asi nikdy ze života nezmizí a člověk se k nim musí postavit čelem a nějak je vyřešit a přežít. Naučil jsem se nemít vše pod kontrolou a netlačit na pilu, pak nejste pod tlakem a ve stresu, který si na sebe vlastně šijete sám. Je lepší to nechat volně plynout, ale není dobré to vůbec neřešit a neustále to odkládat, protože vás to dožene.

Takže věnovat tomu nějakou práci, úsilí, přemýšlet o řešeních, ptát se, spolupracovat. Prostě dát tomu svou energii a pozornost, pak se řešení obvykle objeví. Jsou situace, které zpravidla nemůžete ovlivnit, ale můžete ovlivnit svou reakci. Už jen to, že nezpánikaříte, že víte, koho požádat o pomoc, že se nevztekáte a nenadáváte na všechny okolo, je dostačující. Protože po počátečním šoku přichází uklidnění, začnete něco dělat, pro něco se rozhodnete.

Jestli jste to skutečně vyřešil a bylo-li vaše rozhodnutí správné, se dozvíte stejně až pak. Takže zpětně jsem měl celkem úspěšný rok, byť jsem musel překonávat nějaké překážky jak v práci, tak doma.

A když na to vzpomínám, tak jsme letos nahradili starý mrazák doma, topení na propan butan na chatě a nechali vyměnit rozbité zadní sklo auta. Samozřejmě to, co tomu předcházelo, příjemné nebylo. Ale tak už to v životě bývá, vždy je něco za něco.

Tak si odpočiňme, než vstoupíme do toho blázince příštího roku, kdy nám byrokraté (jako obvykle) připravili nějaké své „lahůdky“, a jak to bývá většinou „nechutné“. V práci, kterou vykonávám, to budu muset nějak strávit, ale v běžném životě mě to až tak nezajímá. Jestli existuje něco, co mě žene do důchodu dřív, je to byrokracie. Vydržím to s ní ještě dva roky?